

H. G. Ewers

ARÉNOVÍ BOJOVNÍCI

Přeložil Jan Rada

Na Zemi se psal červen roku 2436. Odpovědní činitelé, řídící Solární impérium v Rhodanově nepřítomnosti, stále nevěděli, zda CREST IV ještě vůbec existuje. Doufali však, že ano, a že se Rhodan brzy vrátí, protože přítomnost zakladatele Impéria byla nutná jako nikdy před tím, vzhledem ke smrtelnému nebezpečí, které hrozilo od Strážců času. Ani pomoc Haluťanů a zničení líhně symbiontů nevedly k zásadnímu zlomu v boji se Strážci času. Až Bullova akce proti „Experimentům s časem“ slibovala Pozemšťanům reálnou šanci na příměří.

Časový transmitter, který Akonaňé, dávní nepřátelé Terry, uvedli do provozu v Solárním impériu, aby vyprovokovali útok Strážců Času na Terru, byl vypnut.

Jak budou reagovat Strážci času ? Budou pokračovat se svými Dolany v útocích na světy impéria, nebo si vyhlédnou jiný cíl? Jeden ze Strážců času - Tro Khon, který se zbavil svého symbionta - byl ochoten Pozemšťany podpořit. Znal cestu k nezvěstným a umožnil komandu, smíšenému z Pozemšťanů, Haluťanů a Posbiů let k M-87. Jak však chtěli noví vetřelci najít CREST IV v panství legendárních Budovatelů centra, když v obrovské cizí galaxii nebyla loď větší než příslovečné zrnko písku vpouští? A tehdy se zapojila neznámá moc; Mooghovél

1.

Dvě tělesa letěla rychlostí 150 000 kilometrů za vteřinu podél kosmického mračna. První mělo tvar koule s průměrem 130 metrů, druhé tvar krychle se stranou dlouhou 3000 metrů. Z této krychle však na všechny strany čnely různé věže, vybíhaly

ochozy a plošiny, takže základní tvar nebyl na první pohled jasně patrný. Byly to kosmické lodě a obě byly zkonstruovány mimozemšťany. Jen to jim však bylo společné.

Velká kosmická loď byla dílem Posbíů, pozitronickobiologických robotů, vytvořených v šerém dávnověku. Tri ocelové kopule na můstku krychlové lodi tvořily velitele i posádku lodi. Obsahovaly biologicky žijící vysoce inteligentní(buněčnou plazmu, která v takovém množství tvořila obrovský mozek s nadlidskou inteligencí. Spolu s dalším mozkiem, takzvanou hyperinpotronikou, propojeným s bioplazmou, představovala unikátní koncentraci tvůrčí a mechanické inteligence.

V malé lodi nebylo nic podobného, a přesto byla tato loď mocnější než valná většina kosmických lodí, včetně posbijské lodě. Její posádku tvořilo dvanáct humanoidů. Náleželi k různým kosmickým rasám, ale spojoval je společný cíl. Hyperfyzik pocházel z Plophosu, navigátorem byl Pozemšťan, byli tu dva mutanti z jednoho ze světů, kolonizovaných Pozemšťany, dva Haluťané a jeden obr, který vypadal jako Haluťan, ale ve skutečnosti

to byla napodobenina, robot, obsazený a řízený šesti Siganci, humanoidy asi 16 centimetrů vysokými. Třináctá bytost na palubě se chovala pasivně. Patřila k rase, která ohrožovala samotnou existenci lidstva a přesto se k Tro Khonovi všichni chovali spíše jako k hostu, než jako k zajatci.

Obě lodi se dostaly do rozervaného výběžku kosmického plynného mračna. Na můstku malé lodi po několik minut panovalo nazelenalé přítmí, kterým jen slabě prosvítalo světlo blízkých hvězd.

Dr. Armond Bysiphere, kterého kolegové nezřídka oslovovali jen „doktor By“, se uvolnil a zapálil si cigaretu. Přimhouřenýma očima pozoroval panoramatickou -obrazovku a výraz jeho úzkého obličeje prozrazoval nezáměr. Jen ti, kdo ho znali opravdu dobře, věděli, že takový výraz mívá právě ve chvílích,

kdy nad něčím úporně přemýšlí.

A věru bylo o čem přemýšlet,

Obr se Čtyřmi pažemi a tréma rudě zářícíma očima přešel přes můstek a zastavil se doktorovi By za zády. Chvíli vyčkával a když si ho hyperfyzik nevšímal, ztěžka si povzdechl.

Haluřanův povzdech zněl Pozemšťanům jako rachot' valící se laviny, přeslechnout ho nemohl snad ani hluchý.'

Dr. By se však neotočil, jen tiše pronesl: „To modré světlo z centra M-87. Doma jsem ho často pozoroval elektronickým teleskopem. Víte, že světlo z této galaxie dorazí do Mléčné dráhy za třiatřicet milí1 onu let? Proč ta spotřeba energie už dávno nestrávila polovinu galaxie?"

Teprve potom se otočil a překvapeně se zeptal: „Říkal jste něco, Pinare Alto?"

Zmatený Haluřan o krok ustoupil a zakoktal: „Já? Já ne, to vy jste něco říkal o tom modrém světle."

„Já že jsem něco říkal?" podivil se dok-

tor By, odhodil nedopalek do drtiče odpadků a zvedl se. Mezi Pozemšťany platil za vysokého, ale vedle Haluřana vypadal jako vyhublý trpaslík. Vtom se ozvalo impertinentní zachichotání a vědec sebou trhl. Přicházelo od věci, která vypadala jako extra mohutný Haluřan, ale bylo to cosi zcela jiného.

„Při nejbližší příležitosti pustím do té plechové obludy pár tisíc voltů," slíbil polohlasně dr. By. „To ty minibestie naučí!"

Pinar Alto se dunivě rozchechtal, ale doktor By už byl opět naprosto vážný. Se stoickým klidem přečkal burácení Altová smíchu a potom řekl: „Předpokládám, že jste přišel kvůli plánovaným propočtům, Alto?"

Haluřan přisvědčil a pokračoval: „Navázal jsem spojení s mozkiem BOXU-13111. Půjdeme?"

Plophosan přikývl. Když vstupovali do počítačové místnosti halutské lodi, pocítil vzrušení, ale nedal to na sobě znát.

Taková příležitost se Pozemšťanům naskytne jen jednou za pár

století. A sledovat koordinovanou akci halutské pozitroniky s oběma mozky Posbiů, to ještě nikomu nebylo dáno. Před ocelovými dveřmi potkali Camarona Oleka, který se vracel z ústředny zaměřovačů.

„Něco nového, Oleku?“ zeptal se napjatě Bysiphere.

. Navigátor jen smutně potřásl hlavou. „Dovedete si představit, jakou mají Šanci setkat se během svého života dva mikrobi v oceánu? My jsme na tom asi tak stejně. Pokud se nestane zázrak, CREST IV nenajdeme ani za šedesát let a potom už bude její posádka stejně mrtvá. Naživu zůstanou jen Rhodan, Atlan a ještě pár Nesmrtelných - sami v obrovské lodi,”

Hyperfyzik poplácal Oleka po rameni

a povzbudivě se usmál. „Jen nebuďte takový pesimista.

Nezapomínejte, že na palubě CRESTU IV je i král Roi Danton...”

Oba hyperfyzikové, Alto a Bysiphere, už nechali vypracovaný program několikrát přezkoušet halutskou pozitronikou a nyní jim nezbývalo než sledovat disputaci mezi halutskou pozitronikou a propojenými mozky Posbiů. Lidský mozek, ba ani plánovací mozek Halut'anů, nebyl schopen do této diskuse zasahovat, protože domluva mezi partnery probíhala na, pro ně, absolutně nepředstavitelné bázi.

Dr. By si zapálil již desátou cigaretu a stále konzumoval kávu, jejíž přísun obstarával Rakal Woolver. Mutant se zelenou kůží se jen pobaveně usmál. Alto bezmyšlenkovitě sáhl do misky s juju ořechy. Byly velké jako pštrosí vejce a kovově se leskly. Když je rozlouskl, ozval se zvuk jako kdyby zapracovala drtička kamene. Plophosan to patrně ani nezaznamenal. Stále se upřeně díval na kontrolky před sebou.

Náhle se všechny kontrolky rozzářily rudě. Dr. By vyletěl z křesla, cigareta mu vypadla z úst do šálku s kávou. Káva ze Šálku při prudkém pohybu vytekla vědci na kombinézu.

„Slepá ulička!“ skřípavě oznámil stroj v interkosmu. „První výzkumný směr vyústil do alogických produktů. Pozor! Návrat

k programové bázi. Začíná se rozpracovávat druhý výzkumný směr."

Alto byl už také na nohou a oba usedli teprve tehdy, když kontrolky opět zářily zeleně. Oba se i nadále dívali na kontrolky, ale myšlenky dr. By byly již jinde. V duchu opět viděl pozemskou kolonii, kterou navštívil před svým odletem do Sluneční soustavy. Před nedávném tam žilo osm milionů lidí, byla tam křižovatka obchodních cest, velké opravářské závody, měsíční obrat tu dosahoval sedmi bilionů solárii. Po náhlém napadení Dolanem tu zbyla jen poušť a hromady sutin.

Veškerý život byl zničen, lidé, zvířata i rostlinstvo. Stejný osud stihl na osmdesát jiných kolo-nizovaných světů. Loďstvo Solárního impéria bylo prakticky schopno bránit útokům Dolanů pouze Sluneční soustavu. A to jen tak dlouho, dokud Dvojkondiční nenaleznou protizbraň proti tak zvanému FpF zařízení...

Hyperfyzik se náhle zle zasmál. Myslel na to, jak dlouho Waringerovu týmu, ve kterém pracoval, trvalo, než vyvinuli tuto zbraň a jak rychle mohou Dvojkondiční vyvinout protizbraň.

Bude Rhodan - pokud ho vůbec najdou - schopen přivodit zvrát v zápase se Strážci času? A je schopen dosáhnout toho opravdu jen on? Nejsou naděje solárního maršála Bulla a dalších plané? Doktor By jen pokrčil rameny.

Byly to zbytečné úvahy. Pouze čas ukáže, jak to vše dopadne. Nyní bylo třeba splnit povinnost a pokračovat v pátrání po pohřešovaných.

Trhl sebou, protože dlouhý hluboký tón oznámil ukončení propočtů pozitroniky. Hned na to se ozval skřípavý hlas.

„Propočty dokončeny s pozitivním výsledkem," oznámil. „Za tři vteřiny budou vytištěny."

Plophosan se bezděčně usmál. Bylo to zcela zbytečné oznámení, ale stroj byl pedantický a tři vteřiny pro něj byla celá věčnost. To už stroj vysunul Široký pás pokrytý symboly.

Oba vědci se naklonili nad dekovávanou a do interkosma přeloženou závěrečnou zprávou.

„Za prvé," četl Bysiphère. „Tro Khono-vy údaje s osmdesátiprocentní pravděpodobností ukazují na to, že M-87 je pravlastí Dvojkondičních i Haluťanů. Za druhé. Údaje, které jsou k dispozici, dokazují s třiadevadesátiprocentní pravděpodobností, že modré světlo z centra M-87 má paramechanické vlastnosti, které jsou pro organické struktury Dolanů neúnosné. Za třetí. Paramechanické vlastnosti modrého světla jsou se sedmačtyřicetiprocentní pravděpodobností využívány inteligencí M-87 k ochraně před vetřelci, kterým Do-lanové slouží jako dopravní prostředek. Za Čtvrté. Nelze rozhodnout, zda modré světlo je přirozené nebo umělé. Pravděpodobnost je padesát na padesát. Pozor! Dodatek. Koordinované mozky vyslovují následující hypotézu: modré světlo je přirozeného původu a existuje již třiatřicet milionů let pozemského času. Intelligence M-87 díky vysoce vyvinuté technice s ním však dokáže manipulovat a využívat ho jako obrannou zbraň. Známa fakta tomu nasvědčují. Konec."

Haluťan a Plophosan se na sebe podívali.

„Výsledky jsou dosti chudé a neuspokojivé," mínil Alto.

„Víc jsme Čekat nemohli," odpověděl doktor By. „Musíme shromáždit více faktů. Vždyť ani o vlastní galaxii ještě zdaleka nevíme všechno, nemůžeme tedy chtít okamžitě rozluštit všechny záhady cizí galaxie."

Alto odtrhl pás se zprávou od pozitronů ky a podal ho Plophosanovi. „Informujte své lidi, doktore. Já ještě musím náležitě poděkovat bioplasmě za pomoc."

Bysiphère vzal pás.

„Vyřídte bioplasmě můj srdečný pozdrav," řekl ironicky a odcházel. Za ním se nesl dunivý Haluťanův smích.

/Posádka se shromáždila na můstku a, vyslechla zprávu.

Plophosan zaznamenal, že se všichni, až na Haluťana Rillose a paladina, tvářili zklamaně.

„Čekali jsme víc," řekla dvojčata Woolverova jako jedněmi ústy. Běžci po vlnách reagovali stejně a takřka současně, což bývá u jednovaječných dvojčat dosti běžné.

„Nerozumím tomu, proč pozitronika vyslovila tu hypotézu," divil se Olek. „Co si s ní máme počít? Prakticky není k ničemu."

- „Musíme zjistit další fakta, pozitronika nemůže pracovat bez údajů," namítl Alto.

„Když najdeme Velkého administrátora, dostaneme od něj další fakta," řekl hlas podobný hlasu Haluťanů. Byl to ovšem paiadinův tlampač.

- Dr. By se zašklebil. Věděl, že v padesát centimetrů vysoké hlavě robota je ukryta řídicí centrála specialisty USO majora HarlaDefina. Maličký Siganec řídil obrovský stroj pomocí takzvané serí-přilby, která přeměňovala myšlenkové impulsy rovnou v řídicí povely pohybovým mechanismům robota.

„Nezván, ty zakuklená kobylko," posmíval se hyperfyzik, kterému šel robot, řízený myšlenkovými impulsy, na nervy.

„Raději nám řekni, kde může být Perry Rhodan." '.

„Sprostáku!" zahnmal strojový hlas. „Rozmačkám ti nos!"

„Jen to zkus!" rozkřikl se dr. By. „Ale neschovávej se v té plechárně a vylez ven. Můžeš si zaplavat v mé kávě."

Haluťané řvali smíchy a do toho zazněl tenoynký rozhořčený křik.

„Omlouvám se," řekl Plophosan, když všechno utichlo. „Vím, že paladin je velmi užitečný, ale stejně mi připadá jako výsměch lidstvu."

Najednou se však ozvalo nějaké zasténání. „Tro Khon!" vykřikl Camaron Olek a vyběhl z místnosti.

Dr. By típl další cigaretu a obrátil se na Rillose: „Můžete mě doprovodit? Mám dojem, že náš přítel bude opět potřebovat lékařskou pomoc."

Rillos beze slova vykročil. Vyznal se v halutské medicíně a už jednou Tro Khonovi zachránil život.

V malé kabině, se Rillos okamžitě sklonil nad ležícím-DvojkondiČním. Byli si nápadně podobní, což potvrzovalo teorii o společném původu, trochu s& lišili pouze velikostí. Dokud však Tro Khon měl svého symbionta - bélavou bytost s mimořádně silným parazářením - byl úhlavním nepřítelem lidstva, jeho soukmenovci jimi také zůstávali. Právě pod duchovním nátlakem symbiontů ničili kolonie Pozemšťanů a útočili na Sluneční soustavu.

„Hned bude lépe," řekl Rillos a přiloží! nějaký přístroj k ráně v místech, kde hlava přecházela do trupu. Tlumočnické zařízení přeložilo jeho slova do řeči Dvojkondičních. Tato řeč byla velice podobná sta-rohalutštině, kterou Rillos i Alto ovládali, ale nepoužívali, aby jim rozuměli i ostatní členové posádky. Tro Khon sebou neklidně škubal, jeho ústa bez rtů měl pootevřená a dech chraplavý.

„Co je s ním?" zeptal se soucitně Olek. „Podívejte se na jeho ránu, vidíte, jak pulsuje?"

Bysiphere si ničeho podobného nevšiml, ale usoudil, že Olek, který z donucení u Strážce času sloužil, s ním třeba navázal jakýsi pocitový kontakt.

Hisso Rillos se dotkl rány tak jemně, jak se u takového obra vůbec nedalo předpokládat.

„Cítím jen velmi slabou pulsaci," zamumlal. „Podivné, akutní otrava pominula a nic takového by se už nemělo stát. Nedokáží stanovit diagnózu."

Bysiphere sraštil čelo a hned na to se spojil interkomem s můstkem a požádal Aíta, aby překontroloval sílu byperzáření. Rillos zpozorněl.

„Myslíte snad na osud Tro Khonova Dolana?" zeptal se udiveně. „Jsme od centra záření padesát tisíc světelných let!" Plophosan pokrčil rameny. Tro Khon náhle hlasitě zachroptěl a vykřikl: „Pomoz mi, Halut'ane!"

„Řekněte nám, co vám je, mistře!" požádal ho navigátor Olek. Na čele mu vyrazil pot. To, že Khona oslovil „mistře", uka-

zovalo na velké pohnutí a jisté zmatení mysli.

„Mocnosti vzniku," zakoktal Tro Khon, „přicházejí, aby nás zničily. Stěžte se jich! Bylo opovážlivé přijít sem. Jsme všichni ztraceni."

„Je velmi rozrušený," zašeptal Rillos. „Jeho letargie pominula. Píchnu mu uklidňující injekci," dodal na vysvětlenou svého konání.

Vtom zabzučel interkom a dr. By přístroj zapnul: „Ano?"

Na obrazovce se objevil Altův obličej. „Slabé, ale zřetelné zesílení kosmického hyperzáření. Zároveň znatelně vzrostl podíl modrého světla na tomto záření," suše oznámil Halut'an.

Olek vytrhl přístroj hyperfyzikovi z ruky a zakřičel: „Alto, zapřísahám vás, proveďte krátký lineární let. Jsem si jistý, že Kho-nův stav souvisí s těmito jevy."

„Připravím přechod do lineárního prostoru, Oleku," odpověděl po chvilkovém váhání Alto. „Chci ale, aby Rillos potvrdil vaše obavy,"

„Jsou jistá pravidla¹ chování, na které se nemá zapomínat, Oleku," řekl Plophosan.

Olek nepřítomně vzhlédl, ale okamžitě se jakoby probral a omluvil se. „Byl jsem trochu mimo, doktore Bysiphere," dodal.

„Když trochu, tak je to v pořádku," zahučel paladinův hlas.

„Seberte se, Oleku. Tím, že se složíte, určitě Tro Khonovi nepomůžete."

„Zkusím to, majore... ehm... paladine," řekl s povzdechem Camaron. „Rána pulsuje silněji. Možná má v těle nějaké pozůstatky symbionta."

Tro Khon se trochu nadzvedl a zachrčel: „To nemá se symbionty co dělat, Oleku. To jsou síly-vzniku. Měli byste mě zabít. Cítím, že se brzy stane něco hrozného."

„Nikdo na tebe nevztáhne ruku," prohlásil pevně Olek.

Bysiphere však sklopil zrak. Tušil, že možná budou donuceni to udělat.

Když se Dvojkonidiční trochu uklidnil, Rillos a By se vrátili na

můstek. Hyperfyzik zapadl do křesla a upřel zrak na přehledovou obrazovku. Halutská loď mířila k mezeře mezi dvěma žlutými slunci. Kdyby však pokračovali stejnou rychlostí, dostali by se tam za půldruhého roku.

„Musíme se konečně rozhodnout, Alto," řekl svému halutskému kolegovi. „Takhle Rhodana nikdy nenajdeme." „Někdy je zdánlivě nesmyslné to nejdůležitější," filozofoval Alto. „Co navrhuje, doktore By?"

Bysiphere si zapaloval cigaretu a ruka se mu chvěla, bylo jasné, že je velice nervózní.

„Slíbil jste, že nám příležitostně ukážete svého arzazyla," řekl Tronar Woolver.

„To je dobrý nápad, mám beztak dojem, že všichni čekáme na něco, co neznáme. Dokud nemáme nic, z čeho bychom vycházeli, je zbytečné stanovovat přesné trasy," přidal se jeho bratr.

„Znám ty vaše psychologické triky," řekl Bysiphere a ušklíbl se. „Chcete mě rozptýlit, tak dobrá, půjdeme."

Zvedl se, odhodil nedopalek a se! ke dveřím. Měl pravdu.

Nešlo o nic jiného než o rozptýlení, o to, aby se nepoddával pocitu marnosti. Pohyblivý chodník je donesl k hyperfyzikově kabině, kde měl zařízenou malou laboratoř. Stálo tu akvárium, od kterého se nemohl odloučit ani na této výpravě, i když s tím maršál Bull dlouho nesouhlasil. Choval v něm tvora podobného pulci, kterého potřeboval pro své pokusy.

Tronar vrazil do hyperfyzika, když ten se náhle zastavil. Dr. By vytřeštěně zíral na akvárium. „Je pryč! César tu není!"

„César?" zeptali se bratři jako jedněmi ústy.

„Arzazyl," odpověděl vztekle Bysiphere a ustoupil stranou, aby viděli na menší akvárium, které bylo do dvou třetin naplněno vodou, Zbytek tvořil plovoucí ostrůvek.

„Nádoba není shora zajištěná," konstatoval Tronar.

„César není schopný Šplhat. Žije většinou ve vodě, ale je odkázán na kyslíkové dýchání, proto ten ostrůvek. Musí mít

možnost občas vylézt na souš."

Tronar přikývl, náhle se sklonil nad akváriem a strčil prsty do zelené břechky z níž vytáhl něco, co vypadalo jako poloprůhledná kůže. „Co je tohle?" zeptal se hyperfyzika. dr. By zbledl. „Je to kůže a tvarem odpovídá Césarovi, zvíře musí být mrtvé,"

zamumlal a vzal ten předmět Tronarovi z ruky.

„Nebo stáhl starou kůži," namítl Tronar.

„Co ho mám, nikdy to neudělal," řekl pochybovačně dr. By.

„Amusel by tu být, kdyby to udělal. Leda by Tro Khon..."

„Víte přece, že u Tro Khona je pořád někdo, Olek nebo paladin," upozornil Tronar.

„Uklidněte se," přidal se Rakal. „Co záleží na jednom přerostlém pulci. Docela určitě na nějaké planetě najdeme stejně vhodného obyvatele pro vaše akvárium."

Plophosan zrudl zlostí. „Nemáte srdce! To nebylo jen tak nějaké zvíře, byli jsme... no,, přátelé!" rozkřikl se. „Chtěl jsem ho naučit interkosmo a on už dělal pokroky, i když ještě špatně artikuloval," dodal už klidněji po delší odmlce. „Jsem přesvědčený, že měl určitou inteligenci."

Tronar se útrpně podíval na vědce, jakoby měl co dělat s bláznem. Chtěl něco říci, ale vtom někde poblíž něco zapištělo a všichni tři sebou trhli a začali se rozhlížet po místnosti. Původce podivných zvuků však neobjevili. Teprve když se zvuk ozval znovu, Rakal pochopil. Dvířka laboratorní skřínky se samovolně otevřela a zaskřípala.

„Je vidět, že nám nervy dávají zabrat," řekl Rakal a potřásl hlavou.

Dr. By se zamračil a prudce otevřel dveře skřínky. Potom padl Tronarovi do náruče. Omdlel. Dvojčata měla co dělat, aby nenásledovala jeho příkladu. Ze skřínky na ně zíral tvor s obličejem doktora Bysiphera...

Bytost vypadala jako miniaturní tučňák, byla vysoká sotva dvacet centimetrů a měla

tvar vejce. Byla porostlá krátkou, lesklou bílou srstí až na hlavu, kde srst byla černá. Tvorův obličej se podobal hyperfyzikovu obličejí, až na zbarvení a velikost. Tučňáček udělal na krátkých nožkách se žlutými plovacími blánami mezi prsty krok zpět.

„Štípni mě, bráško," požádal Rakal. „Opravdu nevím, zda spím či bdím."

Bytost sbalila svých pět prstů na rukou do pěstiček a opřela se jimi o zem. Rakal se k ní natáhl a chtěl ji zvednout, náhle však vykřikl a uskočil.

„Co je?" zeptal se Tronar, který nepostřehl nic, co by mohlo vyvolat takovou reakci u jeho bratra.

„Nevím, brácho. Něco neviditelného uchopilo mou ruku a málem ji vykloubilo."

Tronar se zadíval na drobnou bytůsíku, pokrčil rameny a naklonil se nad dr. By. Byl stále v bezvědomí. Tronar ho poplácal po tváři a hyperfyzik se zhluboka nadechl a otevřel oči.

Minitučňák se posunul k okraji police na níž stál a díval se dolů na vědce. Potom zapískal začátek nějaké melodie.

„Césare!" zvolal dr. By a s Tronarovou pomocí se zvedl. Potom zapískal stejnou melodii.

Tučňáček zabreptal cosi, co připomínalo první pokusy dítěte o hovor a vědec k němu napřáhl ruku. Rakal ho chtěl varovat, ale bytůstka už skočila svému příteli na dlaň a brebentila cosi, co se při troše dobré vůle dalo vykládat jako „Armond", vědcovo křestní jméno.

Armond celý zářil. Zvedl dlaň tak, aby se mohl dívat bytůstce přímo do očí a druhou rukou ji hladil. „Tys mě ale vyděsil, maličký. Jak ses proměnil! Tvůj přítel Armond měl hrozný strach," blábolil. „Vzpamatujte se, doktore!" napomenul ho Tronar. „Chováte se jako stará panna, když laská vykastrovaného kocoura."

Dr. By zrudl. „Omlouvám se, jsem opravdu trochu vyvedený z

míry! Vůbec jsem netušil, že ten pulec je schopný takové proměny," řekl Tronarovi, ale hned se opět soustředil na tučňáčka. „Myslím, že ti to akvárium už nebude vyhovovat," uvažoval nahlas. „Budeme se muset zařídit jinak. Asi tě budu brát všude s sebou."

César poskočil a rozběhl se nečekaně rychle po vědcově paži a usadil se mu na rameni.

„Tak co tomu říkáte?" zeptal se Armond dvojčat. „César, to není jen tak někdo, co?"

„To opravdu není," připustil neochotně Rakal. „Pozoroval jste u něj zvláštní schopnosti už dřív?"

Dr. By se na něj nechápavě podíval.

„Bratr má na mysli paraschopnosti, telekinezi a podobně," vysvětlil Tronar.

„Ne. Proč se ptáte?" chtěl vědět Bysiphère.

„Podívejte se, to zvíře se Šklebí, jako kdyby rozumělo lidské řeči," vykřikl Tronar místo odpovědi.

„Jasně, že rozumí," řekl pyšně hyperfyzik. Když mu ale vysvětlili, co se přihodilo Rakalovi, nechtěl tomu věřit. „Nikdy jsem u něj nic podobného nepozoroval."

„Třeba nabyl ty schopnosti při své,mé-tamorfóze," nadhodil Tronar. „Proč jste si vlastně vybral pro své pokusy právě Césara?"

„Experimentoval jsem s mnoha zvířaty," vysvětloval hyperfyzik. „Své pokusy provádím v subenergetické hraniční oblasti,; to znamená, že v pokusném poli se vytváří bezkontinuální zóna, svého druhu vakuum,; Než vyšlu pozorovatele do této zóny, musím zjistit, jak na ni reagují živé organismy.

K tomu používám pokusná zvířata. Bohužel, prozatím všechna nevysvětlitelným způsobem zmizela. Jen César se pokaždé vrátil, to znamená, že ve skutečnosti stále zůstával v pokusném poli a prodělával různé energetické proměny, ale na rozdíl od

jiných se vrátil do původního stavu aniž by utrpěl nějakou škodu."

Dr. By pokrčil rameny, jako kdyby chtěl říct, že vysvětlovat laikům procesy na subenergetické úrovni je marné a tak dodal pouze, že z počátku bral Césara jako každé jiné pokusné zvíře, ale časem se v něm probudila náklonnost.

„Už jsem se nemusel bát, že se mu během pokusu něco stane. Zdálo se, že ti ty změny působí potěšení, maličký, co?" dodal k tučňáčkovi.

Zvírátko poskakovalo příteli na rameni a vydávalo nějaké radostné zvuky. Potom hbitě seskočilo muži na paži, odtud na podlahu a když ho chtěl vědec opět zvednout, rozběhlo se k laboratornímu stolu. Potom se vzneslo jako ve stavu beztlíže na stůl a postavilo se mezi dvě lesklé kovové baňky.

„Ještě pořád si myslíte, že César nemá paraschopnosti?" ironicky se zeptal Tronar.

„Nemám tušení o co jde, Tronare, opravdu," zvolal Bysiphere a posadil se na nějakou bednu. Byl bledý a nepřítomně zíral na arzazyla, který patrně netrpělivě čekal, až jeho přítel zapne přístroje a vytvoří pokusné pole.

„Možná, že se nejedná o telekinezi, ale o něco jiného," řekl Tronar a upřeně se na vědce zadíval. „Rozhodně si nemyslím, že César přečkal vaše pokusy náhodou. Začal jste ho učit interkosmo, teď se do toho dejte doopravdy, s použitím všech moderních vymožeností. Potom nám třeba poví, jaké schopnosti a vlastnosti ještě má."

„Já nevím," váhal Armond.

„Ale já vím jistě, že během téhle výpravy nastanou situace, kdy budeme potřebovat každého spojence, který má jakékoliv paraschopnosti," naléhal Tronar. „Neváhejte a začněte hned, doktore By."

Potom se Tronar chopil bratrovy ruky, usmál se na Césara a kývl na něj. César jeho pozdrav opětoval a zadíval se na svého pána...

2.

Dr. Bysiphere právě nasadil Césarovi malou učební přilbu, když se rozezněl signál varování. Rychle zapjal učební program, nasadil si přilbu, překontroloval zbraň .a vyběhl do chodby. Když jel na pohyblivém chodníku, spatřil na levém, nehybném pruhu ležet nějakou postavu. Dr. By seskočil a sklonil se nad ležícím mužem. Byl to Camaron Olek.

Byl v bezvědomí, ale tep měl pravidelný a nebylo vidět ani žádné zranění. Hyperfyzik znovu naskočil na běžící pás.

Olekovi zřejmě nehrozilo bezprostřední nebezpečí a tak ho mohl zatím nechat ležet. Chtěl nejdříve zjistit, proč byl vyhlášen poplach. Muselo se stát něco mimořádného.

Antigravitačním výtahem se dostal o patro výš. Když vystoupil ze šachty, byl jen několik kroků od opancéřovaných dveří velitelského můstku. Byly zavřené, ale otevřely se hned, sotva na ně položil dlaň. Dveřní pozitronika zachytila a vyhodnotila charakteristické buněčné vibrace a povolila mu vstup.

Dr. By chtěl vstoupit, když se znenadání objevil nějaký obrovský přízrak a odstrčil ho tak, až s rachotem narazil na stenu chodby asi o deset metrů dál a svezl se na zem. S potížemi se sebral a vytáhl narkotizační zbraň. Z můstku se ozýval hluk nějaké bitky, Znělo to, jako kdyby tam řádila tlupa válečných robotů.

Sotva Armond nejistě vykročil, zezadu se přihnalo to, co ho předtím tak brutálně odhodilo a obrovským skokem to zmizelo na můstku. Poplachová siréna se okamžitě rozječela naplno.

Dr. By zaklel. Tentokrát obra poznal, byl to Rillos. Okamžitě všechno pochopil. Rillos by sotva dobrovolné prolétl dveřmi, Tro Khon patrně dostal záchvat zuřivosti..,

Armond pevně stiskl rty a začal se plížit podél stěny k dalším otevřeným dveřím. Věděl, že v bitce mezi Haluťany a Dvoj-kondičními nemá šanci. Chtěl však zjistit situaci. Opatrně nahlédl do místnosti,

Tro Khon právě roztočil těžké křeslo nad hlavou a vrhl ho proti paladinovi. Definův robot neuhnul, křeslo by zničilo řídicí pult. Křeslo ho zasáhlo do kovové hlavy a obr se trochu zakymácel. Neztratil však rovnováhu, přiskočil k Dvojkondičnímu a zasadil mu úder podle všech pravidel karate.

Tro Khon zařval a uskočil stranou. Ramenem přitom vrazil do Altový hrudi a halutský hyperfyzik upadl pod pult. Okamžitě však vyskočil, zezadu se vrhl na Tro Khona a podařilo se mu ho obejmout. Zepředu do něj bušil Rillos svou strukturně zpevněnou lebkou. Paladin kroužil kolem nich, nemohl však zasáhnout aniž by ohrozil jednoho z Halut'anů.

Bysphere se zase stáhl. Zuby mu drkotaly. Stačil .zahlédnout nejen Tro Khonovu zuřivě pulsující ránu, ale podívat se i na přehledovou obrazovku. Spatřil tam miliony modře svítících koulí, které dopadaly na ochranný štít halutské lodi a tam vybuchovaly, Za roji svítících koulí se Šířilo intenzívní modré světlo, které se jim už jednou stálo málem osudným.

Někdo poklepal dr. By na rameno a vědec se zděšeně otočil. Oddechl sis když poznal Olekův obličej.

„Musíme se dostat do lineárního prostoru!“ zařval navigátor, aby přehlušil pekelný rámus bitky.

„Na to jsem už myslel, ale jak se dostat k řídicímu pultu?“ opáčil doktor By.

„Musíme být rychlejší než oni,“ zakřičel Olek.

Bysphere se náhle rozhodl: „Jdu na to!“ vykřikl a vrhl se do místnosti skokem par- -dala. Kupodivu se mu podařilo dostat až • k pultu, ale tam zakopl o zbytky křesla. Upadl, zvedl se a spatřil, že Tro Khonovi se podařilo odhodit Halut'any a chystá se na něho. Vtom se však rnezi něho a Tro Khona se vsunul obrovský paladin. Dvoj-kondiční narazil na tvrdý kov a byl tvrdou ranou odhozen zpátky.

„Díky, obludo!“ zašeptal Armond a klopý tál dál.

Camaron Olek se už hrbil nad řídicím pultem. Kývl na dr. By a

ten už věděl, co má dělat. Navigátor spustil program přechodu do lineárního prostoru, který Alto stačil připravit než došlo k nečekané, bitce.

Modré světlo na obrazovce náhle zmizelo. Současně odezněl poplachový signál. Dvojkondiční náhle strnul a jen se sotva znatelně kolébal. Pár metrů od něj nehybně ležel Pinar Alto. Nad ním se skláněl Rillos. A uprostřed můstku se nehybně jako socha týčil paladin.

Bysphere se pomalu otočil, vytáhl impulsní paprskomet a odjistil ho. „Bud'te opatrný, Oleku!" zašeptal.

. Camaron Olek bezmyšlenkovitě přikývl a napjatě vykročil směrem k Dvojkondičnímu. Dával při tom pozor, aby se nedostal do palebné čáry dr. By. Tro Kbon se na ně díval svýma planoucíma očima.

Alto se už probral a spolu s Rillosem kontroloval přístroje. Paladin stál šikmo za Tro Khonem.

„Nechod'te k němu!" zašeptal Alto. „Je nevypočitatelný." Olek však Šel dál. Jeho pohyby připomínaly trhavý pohyb loutek v rukou nezkušeného loutkaře. Navigátor však myslel velice jasně a byl plně soustředěný.

Těsně před Tro Khonem se zastavil. Těžce polkl, když zblízka uviděl znovu otevřenou ránu na rameni, z níž vytékal nažloutlý hnis, který kolem sebe šířil nesnesitelný zápach.

„Co máme dělat, aby se to již neopakovalo?" zeptal se skoro zoufale.

Dvojkondiční mlčel a nehýbal se. Olek viděl skrz roztrhanou kombinézu na obrově hrudi velké modřiny z bitky s Haluťany a paladinem.

„Tro Khone!" zakřičel ztrápeně Olek. „Copak mě nepoznáváte? Jsem navigátor z vašeho někdejšího společenství!" .

Dvojkondiční se trochu předklonil a ustoupil o krok.

„Nepoznává vás, Oleku!" zaburácel pa-ladinův strojový hlas.

„Raději jděte zpátky. Nikdo neví, co udělá."

Olek jen pevně stiskl rty a díval se téměř prosebně na svého

bývalého velitele, nepřítele i osudového soupeřníka v jednom. Pak se však otočil a udělal několik nejistých kroků zpátky. Dr. By mu chlácholivě položil ruku na rameno a něco mu pošeptal. „Zapněte přijímač v přilbě," opět se ozval paladin a vyčkal, dokud to Olek ne-

udělal. „Nechtěl jsem, aby mi Tro Khon rozuměl. Kcty se vrátíme do normálního prostoru?" "

Navigátor Se podíval na hodinky a řekl: „Za šest minut.“

„Už tak brZy?“ Definův hlas zněl zděšeně. „Na to Se musíme připravit. Nevěřím, že by nás m<)dré světlo po návratu neobjevilo, a když nás objeví, musíme počítat s tím, že Tro Khon opět začne šílet. Nejsme schopni ho účinně izolovat, a tak ho budeme muset zabít, abychom zachránili loď a nás všechny.“

„Ne!“ zakřičel Olek.

„Jestliže Tro Khon začne opět zuřit, budeme se muset bránit,"
zamumlal dr. By. „A poražený bude muset zemřít, buď on,
nebo my."

„A my musíme splniť úkol," dodal tvrdé Defin.

„Proč se tedy obrácíte na mě?“ křičel Olek. „Stejně ho zabijete. Chápu to a jestli nás napadne, budu také bojovat.“

„Ne," řek] rozhodně Defin. „Vy a d'ok-tor By teď Opustíte
můstek! Tro Khonovi se postavit nemůžete a musíte tedy být z
jeho dosahuj."

Ólek chtěl ještě něco říci, ale Bysiphere ho popadl za paži a vyvlekl ho z můstku.

Ná panoramatické obrazovce se opět objevil obra cizí galaxie. Za zádi prosvítaly tisíce hvězd plynným mračnem, Armond si již oddychl, když se náhle opět objevilo modré světlo a vzápětí i energetické koule, které se řítily směrem k lodi.

„Řídicímu mozku BOXU-13111!“ uslyšel Altův hlas. „Jste také napadeni modrými koulemi? Konec.“

„BOX-13]]i lodi Halut'anũ!" ozvalo se takřka okamžitě. „Nejsme napadeni. Potřebujete pomoc? Konec."

„Ne," začal Alto, byl však přerušen nějakým rachotem, přesto rychle zprávu dokončil. „Pomoc nepotřebujeme. Konec."

Potom po hlavě skočil stranou před Tro Khona, valícího se můstkem jako tank. Dvojkondiční se zdál být ještě větší a nyní celé jeho tělo pulsovalo, jako před tím pulsovala pouze jeho rána. Najednou však ztuhl.

„Co je zas tohle?" zeptal se Olek.

„Vypadá to na explozivní rozpínání buněk. Nestačil proměnit svou strukturu. Záhadou ale je, proč světlo nepůsobí na Haluťany, kteří mají stejný metabolismus. Ne, že bych si to přál," rychle dodal doktor By.

Olek neposlouchal a zíral na Tro Khona, který dále mohutněl. Haluťané už proti němu neměli nejmenší šanci. Použití energetických zbraní na můstku nepřicházelo v úvahu. Za okamžik se to ukázalo.

Nejdříve byl z můstku vymršťen Riiíos. S duněním padl na podlahu, jeho nohy udělaly ještě pár konvulzivních pohybů, potom ztuhl. Byl v bezvědomí.

O několik vteřin později stejně dopadl Alto. Z můstku ho vytáhl paladin. Poplachová siréna ječela už tak, že si Olek a dr. By museli zacpat uši.

Pak náhle bylo ticho. Olek smrtelně zbledl a dal se do pohybu směrem k můstku, Bysiphere na okamžik zaváhal a potom ho následoval. Na zpusťšeném můstku leže! obrovský Tro Khon, Oíek klečel u jeho hlavy a díval se do jeho vyhaslých očí, paladin mu stál v nohách.

„Byl to můj nejtěžší souboj," oznámil zesílený hlas majora Defina. „Když tak zmohutněl, dostal jsem strach, že mě porazí. Proměnil se ve vražedný stroj."

Prudký náraz vrhl hyperfyzika na Tro Khonovo tělo a paladin se zapotácel.

„Co se děje?" zakřičel Olek.

Armond neodpověděl. Jeho zrak byl jako přikován k panoramatické obrazovce. Modré světlo vybledlo v záři

energetických výbojů po celé ploše ochranného štítu halutské lodi. Zdálo se, že celý vesmír se spikl, aby zničil tuto loď. Náhle zhaslo světlo a Armond měl pocit, že mu žaludek stoupl do krku, snažil se něčeho zachytit a slyšel nějaké klení a potom narazil na něco tvrdého. Na okamžik ztratil vědomí. Když přišel k sobě, světlo už opět svítilo, ale podlaha jako, by mu letěla vstříc. Další náraz ho připravil o vědomí na dlouho. Když přišel k sobě, nejdřív spatřil blesky na obrazovce. Tam probíhaly doslova energetické orgie. Potom si teprve uvědomil, že svítí slabé nouzové světlo a on že sedí připoután v křesle. Sám to neudělal a tak mu musel někdo pomoci. Rozhlédl se. Po jeho pravé ruce byl Olek, také připoutaný v křesle. Dýchal těžce a cosi drmolil v rodné řeči. O kousek dál byla dvojčata připoutána společně v obrovském křesle, které tu bylo postaveno pro zesnulého Tro Khona.

Bysípherovi se stále zvedal žaludek, ale jeho obsah byl již dávno venku a tak jen říhal.

Otočil hlavu na druhou síranu. Rillos seděl v křesle před řídicím pultem, Alto stál vedle nad troskami druhého křesla. Vtom ze sektorového počítače vyšlehl plamen a následoval výbuch. Kousek rozžhaveného kovu zasáhl Armonda do krku. Bolest ho skoro vymrštila z křesla, ale obrovská ruka ho zatlačila zpět. Potom ucítil, jak ho něco píchlo do krku a slyšel Definův zesílený hlas. Major se smál. Na ránu mu někdo přiložil biopiastm-u Bolest se ztišila.

„A je to,“ řekl Defin. „Měl jste štěstí, doktore By, jen povrchová rána.“

Skoro současně však praskla obrazovka a na Armonda se snesl příval ostrých střepů. Naštěstí stačil sklonit hlavu a přilba ho ochránila. Zavládlo přitímí, nouzové osvětlení nestačilo. Na reliéfní obrazovce poznal, že přešli do lineárního prostoru. Rozepnul pás, který ho poutal ke křeslu a mátožně vstal. Když udělá krok, pod nohou mu zaskřípalo sklo. Paladin stál vedle Alta. Dvířka v obrově patě se otevřela a major Defin

vypochoďoval ven. Siganec vyskočil na řídící pult.

„Co je to s vámi?“ obořil se s rukama v bok na obry před pultem. „Zachránil jsem vás, když jsem vyřídil Tro Khona, a vy jste ani nedokázali dostat loď z nebezpečné zóny.“

„Taková nestydatost!“ zařval Alto a málem sfoukl majora z pultu.

„Tak nestydatost?“ nedal se mužiček. „Co vám není po chuti, je nestydatost. Není divu, vždyť jste stejného rodu jako Tro Khon.“

Halut'ané jako by se scvrkli a Armond se rozhodl, že jim musí vysvětlit, že Siganci rádi psychicky deptají ty, kteří je mnohonásobně převyšují fyzickou silou. Situace se zklidnila.

„Co chci říci, je tohle,“ pokračoval již věčně major. „Musíme zabránit dalšímu útoku energetických koulí. Ochranný štít by už další útok nevydržel.“

„Máme už tři strukturní trhliny,“ suše oznámil Alto. „Například výbuch sektorového počítače byl toho důsledkem.“

„Máme tedy čekat až vybuchne celá loď?“ zeptal se Tronar Woolver, který se spolu s bratrem přiblížil k rozmlouvajícím.

„Uvidíme,“ odpověděl klidně Rillos. „Vracím se do normálního prostoru. Raději se opět připoutejte.“

Drobný Siganec okamžitě seskočil z řídícího pultu a hbitě zmizel ve svém stroji. Ostatní se posadili a připoutali.

Tentokrát tu modré světlo bylo okamžitě. Rillos také okamžitě přepojil veškerou energii na syčení ochranného štítu a miliardy měňavých energetických koulí, které zaútočily vzápětí, nedokázaly nyní ochranný štít skořepinového tvaru prolomit.

Nikdo na můstku však nejásal -a jejich skepse byla oprávněná. Svítící koule se trochu stáhly a přesto na můstku nenastalo přítmí, ale světlo bylo ještě jasnější. Tíše a tajemně pronikalo modré světlo stěnami i obrazovkami a soustředěvalo se na mrtvé tělo Dvoj kondičního. Slabé světlo náhradních zdrojů v něm dočista zanikalo.

Tro Khonovo tělo - .přesto, že mrtvé -začalo opět pulsovat. A spolu s ním jako by pulsovala celá loď. Rytmičtý skřípot a praskání bylo slyšet odevšad a věštilo brzký konec.

„Přecházím znovu do lineárního prostoru," oznámil Rillos. Armond rozepnul pás, kterým byl připoután, a vyskočil. „Ne! Světlo je již v lodi, chápete? Musíme vyhodit Tro Khonovo tělo. To světlo se koncentruje na něj!" křičel.

Mohutný paladin sebou trhl, zvedl Tro Khonovo tělo a nesl ho na rukou před sebou jako kdyby to bylo pouhé dítě. S tichým zasyčením se za ním zavřely opancéřované dveře. Krátce na to požádal major Defin rádiem Rillose, aby na okamžik vypnul ochranný štít.

Halut'an váhal. Tázavě se podíval na Oleka, který formálně pátrací expedici velel, Po tváři mladého muže stékal pot. Nikdo nic neříkal, ale všichni mysleli na totéž: co když v okamžiku, kdy vypnou štít, zaútočí energetické koule...

„Tak co je?" netrpělivě se ozval hlas z interkomu.

„Vypněte štít!" zavelel chraplavě Camaron Olek.

Rillosova ruka trhla červenou páčkou. Armond sevřel opěradla křesla a pomalu se otočil k přehledové obrazovce.

„Hotovo!" zaburácel paladinův hlas. „Maximální zrychlení, Rillosi, leťte, jako by vás čerti honili."

Rillos takový povel zřejmě očekával. Hluk motorů se vystupňoval až k nesnesitelnému vytí. Muži zaklapli své přilby a zapnuli telekom.

Armond se předklonil a zapnul sektorové zvětšení a telelupu zaměřil na obrovské tělo vznášející se daleko za zády. Stalo se to těsně před tím, než zmizelo pod přívalem energetických koulí. Z Olekových rtů se vydral hluboký povzdech. Tělo už dávno nebylo vidět a koule se kupily dál...

Teprve v tomto okamžiku muži na můstku zaregistrovali, že modré světlo zmizelo. Ani v bezprostřední blízkosti malé lodi se nic neobjevovalo. V prostoru nakupených energetických koulí naopak zintenzívnilo. Nadsvětelnou rychlostí se tam na-

táhly dráhy energetických střel a tam, odkud byly vystřeleny, v moři sluncí vzplálo dvanáct dalších.

„Jestliže nedokážete během minuty zmizet v lineárním prostoru, Rillosi, nemusíte se namáhat. Bude po nás," prohlásil hyperfyzik.

„Došel jsem ke stejnému názoru," potvrdil Alto.

Rillos zaklel v rodné halutštině, přesto všichni pochopili, o co jde. Zároveň se rozsvítilo varovné červené světlo. Motory byly přetížené.

Alto už navázal spojení s fragmentální lodí. Řídící mozky už věděly, co se děje a také zrychlily na maximum.

Daleko za zádi unikající lodi došlo k explozi připomínající zrod novy. Nebylo to však už nebezpečné, protože loď dosáhla rychlosti světla. Halutská loď i BOX-13111 zmizely v lineárním prostoru.

3.

Obě lodě se vrátily do normálního prostoru ve vzdálenosti pěti tisíc světelných let od místa výbuchu. Okamžitě začala veškerá měření a pozorování a výměna informací mezi oběma loděmi neustávala.

Armond Bysiphere spolu s Camaronem Olekem pozorovali vzdálený sektor galaxie, v němž ještě před nedávném museli bojovat o holý život. Ještě stále byl zahalen modrým světlem, ale výbuchy již nepokračovaly.

„Kladu si otázku, proč Tro Khon nebyl napaden současně s Dolanem," řekl tiše Olek. „Je jasné, že Dolan zároveň působí jako zaměřovači vysílačka. Přesto nechal paramechanický obranný systém M-87 Dvojkondičního nějaký čas na pokoji." Dr. By přikývl.

„Máte pravdu, Oleku. Zapomínáte však. na rozdíly hmotnosti. Myslím, že vyzařování vycházející zTro Khona bylo překryto Dolanovým vyzařováním. Tudíž obranný systém zachytil pouze Dolana. Teprve když byl Dolan

zničen, dokázal zaměřit Tro Khona. I potom trvalo nějaký čas, než se systém přeorientoval."

„Kdybych tak věděl, kdo proměnil pomocí těch symbiontů Dvojkondiční ve vražedné stroje," povzdechl si Olek. „Bez symbionta byl Tro Khon docela normální Člověk, no ne?"

Bysiphere se pousmál nad označením „člověk", ale nekomentoval to. „Nestavěl bych ho na stejnou úroveň jako Haluťany," řekl potom zamyšleně. „Tro Khon byl i bez symbionta a modrého světla nevypočítatelný a dychtil po moci. Nepochybně byl jeho charakter ovlivněný některými vrozenými špatnými vlastnostmi. S tím se musíte smířit, Oleku. V podvědomí jste si utvořil idealizovaný obraz, který neodpovídá skutečnosti. Mezi námi a Tro Khonem by nikdy nemohlo vzniknout opravdové přátelství."

„Jste nespravedlivý," protestoval Olek.

„Snad," řekl Armond a pokrčil rameny.

„Budu však přistupovat ke každému Dvojkondičnímu s velkou nedůvěrou, i když nebude mít symbionta."

„Také Posbiové byli považováni našimi předky za úhlavní nepřátele," zamumlal navigátor.

Dr. By se chápavě usmál. „No, snad teď budu mít volnou chvíli, abych se podíval na Césara."

„Co je to za nesmysl?" řekl překvapeně Olek a potřásl hlavou když viděl Plophosana odcházet. „Akvárium i s tím směšným pulcem muselo být za těch událostí rozhodně zničeno. Doktor By se chová tak, jako kdyby jeho pokusné zvíře bylo rozumná bytost."

„Možná je, či bylo," řekl Rakal. „Rozhodně César je zvláštní fenomén. Jdu se

podívat za doktorem By. Ztráta Césara by ho těžce zasáhla."

Olek nic nevěděl o arzazylově proměně a tak mu připadalo, že se zbláznil i Rakal.

„Nějaký pulec!" řekl navigátor pohrdavě. „A jeho smrt se

Plophosana dotkne stejně, jako mě Tro Khonova smrt!" Armond se znechuceně rozhlížel po troskách své laboratoře. Všechno, co nebylo pořádně připevněno, tu během nárazů poletovalo sem a tam a také to podle toho vypadalo. Trhl sebou, když mu pod nohama zaskřípalo nějaké sklo. Ztráta zařízení nebyla nenahraditelná. Nikde však neviděl Césara!

Klesl na kolena a začal rozhrabovat trosky.

„Mohu vám nějak pomoci?" zeptal se tiše Rakal Woolver.

„Pomocť?" zeptal se hyperfyzik s úsměvem, spíše připomínajícím masku. „Obávám se, že nikdo už nemůže pomoci Césarovi. Kdybych aspoň věděl, kde je!" „Kde byl, když jste ho viděl naposled?" „Kde? Pod hypnotickou přílbou, pochopitelně," Armond se hystericky zasmál. „Prodělával rychlokurs interkosma - pokud na to jeho mozek stačil,"

Rakal k vědci přistoupil a vzal mu přílbu z rukou, prohlédl si ji a řekl: „Rozhodně neměl přílbu na sobě v okamžiku, kdy se loď začala převracet, doktore By. Jinak by..."

Nedokončil a jen pokrčil rameny. Náhle však ztuhl. Mutant uslyšel něco, co normální člověk slyšet nemohl. Otočil se a zadíval se k experimentálnímu zařízení. Potom dvěma dlouhými kroky přešel k laboratornímu stolu.

„Nechal jste zařízení zapnuté, doktore By?" zeptal se.

Armond vyskočil a beze slova Rakala odstrčil. Planoucíma očima zíral na čistý kruh uprostřed stolu mezi dvěma energetickými póly pokusného zařízení. Bylo to jediné místo, kde nebylo ani smítko, natož nějaké trosky.

„Nuže?" zeptal se znovu Rakal.

Hyperfyzik potřásl hlavou.

„Ne. Já jsem to rozhodně nebyl," Armond zvedl a potěžkal v ruce baterii, která ležela na stole. „A César to být nemohl. Nestačily by mu na to síly, aby stlačil páku. Z bezpečnostních důvodu to jde velmi ztuhla. Zřejmě na ni narazila tahle baterie a přístroj spustila. To však nevysvětluje, kam César zmizel. Nebo..."

Vědec se znovu pátravě rozhlédl po zpusťšené místnosti a opěť se zlošně podíval na čistě místo pokusného subenergetického pole. Potom upřel tázavý pohled na Rakala a mutant přikývl. Bysiphere se zhluboka nadechl a stiskl páku. Jakmile ji pustil, opěť vyskočila nahoru. Mezi póly něčo začalo vířit, objevily se bílé a černé pruhy.

„To je normální," zašeplal dr. By. „Je to tak pokaždě, když pole vypnu. Dochází při tom k podobným optickým efektům." A náhle zmlkl. Oba bez dechu zírali na stůl. Vprostřed čistého kruhu stal César.

„Ahoj!" zapišťěl César. „Já velký čas na vás očekávám. Proč dřív nepřišel nikdo?"

„U Jupitera!" vyrazil ze sebe Rakal. „Zvíře mluví srozumitelným interkosmem." .

Oči malé bytosti se pátravě zahleděly na Rakala - a byly to Bysipherovy oči.

„Ty máš dvojče Woolvera?" zeplal se César a ukázal prstem na Rakala.

„Zařadil jsem do jazykového kurzu ně-jaké aktuální informace," vysvětlil spěšně Armond. „Proto ví, jak vypadáte."

„To tak bylo. Vizáže tady," řekla bytůstka a poklepala si na'čelo. Rakalovi údivem poklesla Čelist a oči mu lezly z důlků.

Armond radostně vykřikl, ale hned zase pevně stiskl rty. Potom se však radostně zasmál a mutant se k němu připojil. Jen César zůstával vážný.

Když se trochu utišili, César přísně prohlásil: „Vy moc hluční, Malá zdvořilost. Mě bolí uši."

Dr. By si otřel slzy smíchu a naklonil se k Césarovi. „Omluv nás, Cesare. Vyjadřuješ se ještě trochu podivně. To však při nejbližší příležitosti napravíme."

César však zavřťel hlavou a rozhodně prohlásil: „Mě už žádná učební helma. Nebezpečné vedlejší účinky. Stačí, když mi vy

rozumět. Fajn?"

Rakal těžce polkl „Dobré nebe, snad si nemyslí, že celou tu spoušť způsobila učící helma?" zašeptal.

„Vaše techniky moc nebezpečné," přitakal přesvědčeně César. „Dobrá, maličký," řekl dr. By a zapálil si další cigaretu, „Řekni nám, prosím tě, jak ses dostal do subenergetického pole."

César naklonil hlavičku na stranu a díval se tázavě. „Jak jsem se dostal v nebytí kde nyní bytí?" upřesnil otázku po svém. Hyperfyzik rezignoval na nějaké další vysvětlování. „Správně," řekl pouze. ,

Arzazyl se přikolébal k okraji stolu a podíval se na zbytky přílby. „Já tam," ukázal dolů, „najednou velký hluk, modré světlo. Všechno viklal a padat. Na jistotu s malým zavíráním nahoru na stůl. Jdu sem,' kde bytí v nebytí. Nečekaně sub... ergis-še... sub..."

„Subenergetické pole," pomohl mu; Armond.

„Fajn!" přisvědčil César. „Tam jsem až dosud. Konec."

„Znamená to, že když začalo všechno padat, odhodil přílbu a spěchal tam, kde se cítil dobře při mých pokusech. Naštěstí na zapojovací páku spadla ta baterie a on přečkal nejhorší mimo náš prostor," vysvětloval dr. By. „Takové fajn!" přitakal arzazyl. Rakal se poškrábal v zátylku a podíval se na arzazyla s úctou. „Něco jste vynechal, doktore By. Malé zavírání!" upozornil hyperfyzika.

„Řekl bych, že měl na mysli, že musel •poskakovat sem a tam, aby se vyhnul padajícím předmětům," usoudil vědec.

„Nesprávně!" protestoval César. „Víření, tak."

Tvoreček zavřel oči a náhle mezi troskami na stole vznikl vír a mračno prachu se ve víru zvedlo až ke stropu. Energetické póly začaly vibrovat a trást se. Arzazyl se vznesl a zůstal viset u stropu. Mezi vířícími kabeley přeskočil blesk. Musel Césara zasáhnout, ale kupodivu se rozdvojil asi padesát centimetrů před ním a spojil se opět ve stejné vzdálenosti za ním.

Nezraněný arzazyl se pomalu snášel zpět na stůl. ^Tohle být

víření!" prohlásil důrazně. Hyperfyzik sledoval ukázkou víření beze slova. Cigareta zatím dohořela a on vztekle bdhodil nedopalek.

„Energetický vír," řekl bezbarvě. „Rád bych věděl, jak to dělá." „To by jistě chtěl vědět kdekdo," poznamenal sarkasticky Rakal. „Jakmile poznáme princip, na kterém to funguje, máme . hotový návod k rotačnímu dělu."

„/To už jsme mohli mít dávno, Rakale," namítl Bysiphere.

„Nalezli jsme rotační a vibrační zbraně v podzemí Tritonu, v tajných skladech Lemurů. A vaši hyperfyzikové jsou snad neschopní? Waringerův tým ten princip již dávno znovu objevil."

„Neměl jsem tušení," odpověděl zmateně Rakal. „Možná jsou naši vědci příliš zaměstnaní přímo ve výrobě. Útoky Dvoj-kondičních nám neponechávají mnoho prostoru pro základní výzkum."

„Chyba," konstatoval suše dr. By a napřáhl ruku k Césarovi. Ten na ni vyskočil.

„Půjdeš se mnou na můstek," vysvětlil Césarovi. „Tady bys mohl způsobit nějakou neplechu."-

„Já nedělám Žádnou neplechu, helma dělá," protestoval tvoreček, ale Armond ho nesmlouvavě strčil do velké kapsy své bojové kombinézy a vykročil.

„Tak co nám pozitronika vyplivla?" zeptal se Oleka Plophosan.

„Právě, že vyplivla," zašklebil se navigátor. „Vyhodnocení je dokončeno. Jenže nemohu nic dělat s daty přenášnými 5D modulací frekvence. Halut'ané právě zkoumají stav strojovny, jinak by mi Alto určitě mohl pomoci dešifrovat modulaci."

„To zvládneme," prohlásil dr. By a posadil se k pozitronice. „V podstatě se frekvenční modulace 5D energetického proudu dá dešifrovat stejně snadno jako třeba síly a prvky atomového výbuchu na základě uvolněného záření."

Zapálil si cigaretu a vyfoukl kouř na fólii s daty vyhodnocení. Potom spokojeně přikývl, roztřídil data podle specifických

znaků a rozdělil je do různých programovacích kanálů. Práce, kterou vždy musí vykonat člověk sám, protože upřesnění zadání probíhá na základě motivace zadávajícího.

Za okamžik přístroj začal bzučet. Dr. By

ještě nestačil dokouřit cigaretu a výsledky analýzy už měl před sebou. Hyperfyzik se letmo podíval na oba Halut'any, kteří se vrátili z obhlídky lodi.

„Je to velmi specifické, pánové," zamumlal. „Každá pozitronika z disponibilních znaků vyvodí, že obranný systém galaxie M-87 je zaměřený na zničení každého vetřelce. Co z toho plyne pro nás?" ' „Máte na mysli, že CRESTIV, pokud tu opravdu je, by mohla zaměřit Šokové vlny nadsvětelných rychlostí?" zeptal se vzrušeně Olek.

„Jsem si tím takřka jist. Při stávající síle těchto vln vzdálenost v rámci jedné galaxie prakticky nehraje roli. Perry Rhodan bude analýzou při nejmenším upozorněn na jistou možnost opuštění galaxie a bude se jistě zabývat tímto zajímavým úkazem."

„Ta pravděpodobnost ve skutečnosti není velká," namítl Alto, „Podobné události se v M-87 stávají zřejmě poměrně Často, jinak by nebylo třeba budovat a udržovat tak náročný obranný systém. Za těchto okolností Velkého administrátora sotva napadne, že právě tento poplach byl vyvolán objevením se pomocného komanda."

„Myslím, že podceňujete Rhodanovu představivost," oponoval Olek a pokračoval s úsměvem. „Ostatně zapomínáte, že na palubě CRESTU IV je také jedna mimozemská bytost, která má stále dost těch nejroztodivnějších nápadů."

„Mimozemská bytost, která má nejroztodivnější nápady?" opakoval zamyšleně Rakal Woolver. „To jistě máte na mysli myšoba Guckyho."

„Už se těším na to, až se s ním znovu shledám," potvrdil Olek. „To všechno je sice krásné," namítl Tronar Woolver, „doufám však, že je nám všem jasné, že i neznámá mocnost už mohla

zjistit, kdo sem pronikl. Možná jsme už byli určeni na odstřel." „Máme tomu rozumět tak, že navrhujete opustit galaxii?" zeptal se zmateně dr. By. „Nemůžeme přece odletět, když je dost pravděpodobné, že Rhodan krouží právě někde zde." Tronar výmluvně pokrčil rameny. „Rád bych přednesl kompromisní návrh," prohlásil Alto. „Rozhodně zde nemůžeme čekat, že nás uvítají chlebem a solí. Na druhé straně by bylo nesmyslné letět naslepo někam dál a doufat v nejvýš nepravděpodobnou Šťastnou náhodu.- Navrhují proto stáhnout se k nějakému slunci, kde bude těžké nás zaměřit, a využít všech našich technických možností k zaměření CRESTU IV." Armond Bysiphere vyskočil a zdálo se, že chce obra obejmut. Nakonec si to však přece jen rozmyslel. „Váš návrh je vynikající, Alto!" zvolal. „Pánové, kdo je pro?" Všechny ruce se zvedly a hyperfyzik se rozzářil. „Oleku, můžete s našimi halutskými přáteli vyhledat vhodné místo někde poblíž?" „Už se stalo," ohlásil klidně Olek. „Přece mám také nějakou fantazii. Ve vzdálenosti necelých dvou světelných měsíců od nás jsou blízko sebe dva rudí obři. Myslím, že je to vhodné místo pro nás. Mezi nimi zuří energetické bouře, takže nebudeme muset ani do sluneční koróny. Ukáží vám to teleskopem." Obě kosmické lodě znovu zmizely v lineárním prostoru a vrátily se až v místě zvoleného úkrytu. Olek spolu s Halut'any právě řídil manévry, kterým se měla loď dostat do takzvané mrtvé zóny, v níž ji nebudou ohrožovat energetické bouře, když se ozval hyperkom. „To není frekvence užívaná našim loďstvem," zakřičel Tronar od přístroje. „Navíc se nevysílá v kódu, ale v nějakém neznámém jazyce. Navrhují vyhlásit bojovou pohotovost." Podplukovník Olek stiskl poplachovou páku, zatímco Rillos se spojil s posbijskou lodí, vzdálenou pouhých padesát tisíc kilometrů. Zatímco ječel poplachový signál, automaticky se uzavíraly všechny dveře a aktivoval se ochranný štít, Tronar se

pokoušel rozluštit tajemné poselství.

„Byli jsme zřejmě objeveni," ohlásil. „Není to obvyklé hypervysílání, ale přesně cílené. Tak přesně, že žádný jiný přijímač nikde jinde ho zachytit nemůže."

„Ale vždyť nás nemohli zaměřit," namítl Rillos. „Uvažte, v okruhu pěti set světelných let není ani jedna kosmická loď!" Tronar a Olek si vyměnili zmatené pohledy, Riilos měl pravdu, a přece bylo zřejmé, že je někdo zaměřil. Vtom Armond Bysiphere překvapeně vykřikl. Všichni se k němu otočili. Ve výklenku za ním cosi rudě pulsovalo.

Rakal vstal a opatrně se k předmětu blížil. Tronar vykročil za ním s odjištěným dezintegrátorem v ruce. Rakal se náhle zastavil a rozpráhl ruce, aby přehradil cestu bratrovi. Potom se otočil k přítomným.

„Je to Tro Khonův intervalový paprskomet. Dvojkondiční ho musel ztratit během zápasu."

Alto Šel blíž. „Já jsem mu paprskomet vzal, když z něho chtěl vystřelit na řídicí pult. Možná pak během dalšího zápasu zapadl do toho výklenku."

„A byl ztracen," dodal paladin. Robot majora Defina právě vstoupil do místnosti-

Světlo ze zbraně zesílilo. Tronar zasunul dezintegrátor do pouzdra a vrátil se k hyperkomu. Zapnul obrazovku, na níž byly opticky viditelné signály cizího vysílače.

Dr. By těžce polkl. Pochopil, co tím chtěl mutant demonstrovat - a nyní to také mohl pozorovat. Tro Khonova zbraň nešířila jen pulsující světlo, ale fungovala také jako hypervysílačka.

„Intervalový paprskomet funguje jako hypervysílač," vysvětloval Tronar.

„Musíme vyhodit zbraň z lodi a zničit ji!" řekl Harl Defin.

„Kdoví, jestli také nepřiláká modré světlo a ty energetické koule, jako Dolan a Tro Khon."

Bysiphere ale potřásl hlavou a namítl: „Kdyby to tak bylo, proč by nás nepřátelé varovali svým vysíláním?" Potom vstal a šel

ke zbraní.

„Pozor!“ vykřikl major Defin, když Bysiphere napřáhl ruku, aby se zbraně chopil.

Hyperfyzik přikývl, ale přesto ji velice opatrně uchopil a zvedl ji.

„Jedná se o studené záření,“ konstatoval. „Pojďte sem, majore Define, a doneste tu zbraň do mé laboratoře.“

„A co když vám tam začne pálit kolem uší?“ zeptal se znepokojeně Siganec.

„Pak to nebudou vaše uši,“ odsekl vědec a jednoduše pustil zbraň na zem. Robot se vrhl bleskurychle kupředu a zbraň zachytil.

„O co jste se to pokoušel, Člověče?“ zlostně zasyčel major. Hyperfyzik se provinile zašklebil. „Věděl jsem, žeji nenecháte dopadnout. Kdybych to ale neudělal, ještě pořád byste lamentoval.“

„To je vydírání,“ zaskřehotal paladinův hlas a robot vypochoďoval z místnosti se zbraní v ruce.

„Zdroj hyperimpulsů se k nám blíží. Ted1 je vzdálený asi čtyři a půl světelného roku. Rychlost přibližování nepatrně, ale trvale vzrůstá. Nejsme ho však schopni svými přístroji zaměřit,“ ohlásil Alto.

„Není divu,“ posmíval se dr. By. „Nasaďte vyhledávač pro lineární prostor.“

„A co když neznámí zaměří naše impulsy?“ zeptal se Bysipherův halutský kolega-Plophosan se šíleně rozchechtal.

„To je naprosto nepodstatné. Vždyť je jasné, že díky hyperimpulsům Tro Khonovy zbraně nás už dávno zaměřili a přesně znají naši polohu.“

„Jste si tím opravdu jistý, doktore By?“ zeptal se major Defin vysílačkou ze svého robota.

„Stejně jistý, jako jste si vy jistý, že vaše obluda má čtyři ruce a dvě nohy.“

„Obluda," zvolal pohoršené major. „Je to mobilní polní centrála s operační složkou! To si ale vy, lidé, samozřejmě nedokážete představit."

„Určitě ne," odpověděl vážně hyperfyzik.

„Dobrá! Vyšlu rozkaz BOXU-13111, aby se ukryli v bezprostřední blízkosti obou sluncí," oznámil major a přerušil spojení.

Armond se zašklebil. „Ten trpaslík z USO je pěkný prudič, co, Césare?" zeptal se, ale nedostal odpověď. Sáhl proto do kapsy, aby arzazyla vytáhl, ale kapsa byla prázdná. César nepozorovaně zmizel.

Rozzlobený Césarovou svévolí ho Armond začal volat, ale podivná bytost z Chiume se neozývala. Vědec pokrčil rameny, uložil pečlivě rozložené materiály, Tro Khonovu zbraň uzamkl do skříně a odebral se na můstek. Když hrozilo nebezpečí, bylo jeho místo tam.

Halut'ané díky svými vysoce výkonným zaměřovacím přístrojům zatím získali další údaje. Blížící se těleso mělo jen velmi malou hmotnost, ale vyzařovalo mnoho energie. Muselo se jednat o kosmickou loď s mimořádně výkonným motorem. Dr. By se posadil vedle Alta na sklopné sedátko a sledoval práci překládacího zařízení, které se pokoušelo vyluštit cizí impulsy. Byla to obdoba pozemského dešifrovacího a překládacího zařízení. Vedle byl zapojen i originální halutský translátor.

„Zpráva není kódována na základě pozemské řeči ani interkosma," zamumlal skepticky Armond, když sledoval žluté křivky, značící chybný postup a otočil se k halutskému přístroji. Byl o něco menší než pozemský, ale měl znatelně větší rozsah možností. Rozdíl nevyplýval z lepšího technického postupu, ale ze skutečnosti, že Halut'ané znali a zpracovali větší množství jazyků z různých galaxií.

„Podívejte se sem, Pinare Alto!" zvolal Bysiphère. „Myslím, že je tu nadbytečně zapojen dekodér. Dávejte pozor, co se stane,

když ho vypnu."

Armond stiskl tlačítko a obraz se okamžitě změnil. Napravo a nalevo od rozhraničující čáry se objevily originální symboly a překlad do halutštiny.

„Jak jste na to přišel, doktore By!" měl radost Alto. „Je to jako vtip, že jsme se vůbec nepokusili interpretovat ty symboly jako nekódované."

„Takové věci se stávají," těšil ho Bysiphere. „Znamená to, že neznámý vysílá v modifikované síraroahalutštině?"

„Ano. Ale vy přece vůbec neumíte halutský, a starohalutštinu zná u vás jen pár vědců, tak jak to..."

' „Je to tak," nenechal ho domluvit Plophosan. „Znám však halutské písmo. A také jsem si všiml, že originální znaky a znaky u překladu jsou si velice podobné."

„Tak moc podobné si zase nejsou," namítl Alto. „Cizinci však asi spíš připadají stejné. Vždyť nám ze začátku připadají podobní i všichni Pozemšťané a stejně tak Pozemšťanům Halut'ané. U písma to bude také tak."

„Dobré nebe!" zaúpěl major Defin. „Blíží, se k nám něco, co je pro nás nejspíš velice nebezpečné, a vy tu vedete řeči jako v nějakém klubu v Terranii. Když jste teď" schopní zprávu přeložit, tak to laskavé udělejte!"

Alto se otočil k robotovi. „Předně máme ještě deset minut Čas, a proč si myslíte, že objekt nám může být nebezpečný?"

-;, Vysílá ve starohalutštině, tudíž se musí jednat o

Dvojkondiční," rozčiloval se major.

„Opravdu? Ajá si dosud myslel, že Dvojkondiční v M-87 vůbec nemohou přežít," ironizoval Bysiphere.

„Také že nemůžou!" rozkřikl se Defin, ale hned zaváhal.

„Nebo že by ano?"

„Oni ne, ale jejich předkové," nadhodil Alto. „Dá se předpokládat, že cizinci jsou velice podobní Rillosovi a mně, nebo že se my podobáme jim."

„Tak co nám vlastně předkové sdělují?" chtěl vědět už i Rillos,

čekejte na nás, vysílejte dál!" „A to je všechno?" zeptal se překvapeně Defin.

„Všchno, opakují to stále dokola," ujistil ho Alto.

„Vysílejte dál," opakoval zamyšleně Bysiphere. „Znamená to, že Tro Khonova zbraň jim skutečně slouží jako zaměřovači vysílačka."

„A on ji chtěl vyhodit," pronesl vyčítavě Olek a podíval se na hlavu paladina.

„Lod' se vynořila z lineárního prostoru," oznámil suše Rillos.

„Teď uvidíme, kdo z nás měl pravdu," uraženě se ozval paladinův hlas. „Možná ještě budete litoval, že jste se rozhodli ponechat si tu zbraň."

Nikdo na to neodpověděl. Všichni napjatě sledovali obrazovku na níž se začínaly objevovat kontury cizí lodi.

4.

Kosmická loď měla tvar válce, byla tři sta metrů dlouhá a měla padesát metrů v průměru. Zád' byla trychtýřovitě rozšířená.

Tím se podobala nejmenším lodím Budovatelů centra a Dumfriů. Pouze tři nesmyslně vypadající kopule na trupu svědčily o tom, že stavitelé lodi nebyli Damfríové.

Alto pozorně sledoval údaje o vzdálenosti objektu. Cizí loď začala okamžitě po návratu do normálního prostoru brzdit a ve vzdálenosti deseti kilometrů od halutské lodi se přestala přibližovat docela.

Alío samozřejmě aktivoval ochranný štít a Rillos seděl s prsty na klávesnici řízení palby. Byla to nezbytná bezpečnostní opatření, nic víc.

„Navažte spojení," rozkázal Olek.

„Ještě okamžik," odmítl to Alto. „Rád bych riskl ještě jeden malý pokus."

Aniž by cokoliv vysvětlil zmáčkl jednu páku a za okamžik to opakoval.

„Ne!" vykřikl major Defin a takřka současně se z

hyperpřijímače ozvala pro lidi nepochopitelná slova. Bysiphere si však dokázal domyslet, o co jde. Z Altovy strany to bylo šílenství zapnout paratronový štít, byť jen na zlomek vteřiny. Neměl se toho odvážit dokud tu hrozilo modré světlo a energetické koule.

Aíto se však jen zasmál a odpověděl něco v cizincově řeči.

Potom se otočil k ostatním a oznámil: „Ptá se nás, zda chceme stůj co stůj spáchat sebevraždu.“ Jeho hlas zněl posměšně.

„Právě na to jsem se vás chtěl také zeptat,“ řekl smrtelně vážně Olek. „Doufám, že si uvědomujete, do jakého nebezpečí jste nás uvedl.“

„Nyní to vím,“ řekl s naprostým klidem Halut'an. „Před tím šlo o pouhý předpoklad. Vysvětlení od cizince mi umožnilo získat v tom jistotu aniž bych ve skutečnosti riskoval obrannou reakci modrého světla. Nezdá se vám toto poznání velmi důležité?“

Olek se kousl do spodního rtu. „Mohli bychom se o tom přesvědčit i jiným způsobem. Doufám, že v důsledku vašeho experimentu nedojde k nějaké nepříjemnosti.“ -

Dr. By se pousmál. Nepříjemnost, to slovo bylo vskutku velice mírným výrazem pro fyzické zničení, které jim hrozilo. Nicméně chápal i svého halutského kolegu. Alto jednal jako hyperfyzik, nikoliv jako voják.

Rillos zvedl ruku, protože cizinec se opět ozval, Byla to jen krátká zpráva a Rillos ji přeložil: „Dostavíme se k vám na člunu.“

„Chcete říci, že se ptá, zda může s člunem přistát, je to tak?“ zeptal se Olek.

„Ne,“ zaduněl Altův hlas. „Pouze nás o tom informoval.“

„To je nestydatost!“ zvolal major Defin. „Přece vůbec nemohou vědět, zda je chceme přijmout!“

„Musíme brát ohled na cizí mentalitu,“ upozornil Rakal Woolver. „Třeba je u těch cizinců pohostinnost takovou samozřejmostí, že se pokládá za přehnané čekat na pozvání k návštěvě.“

Bysiphere si to nemyslel, ale nechal si to pro sebe.

Od válcovité lodi se oddělil člun čočko-vitého tvaru a vystřelil po parabolické dráze k halutské lodi. Letěl zbytečně rychle a nestačil zabrzdit, takže s duněním narazil na vnější plášť lodi.

„Tak se mi zdá, že budeme mít parné léto," poznamenal suše Olek a přešel prstem po vnitřní straně límce bojové kombinézy. Alto a Rillos vybuchli smíchem, zvedli se a šli ke dveřím.

Plophosan se zamračil, když uslyšel rány ve směru od vstupní komory.

„Ti mají ale naspěch," zavrčel Tronar Woolver,

Defínův robot se také dal do pohybu. Podlaha se chvěla pod jeho kroky, ačkoliv halutská loď byla stavěná pro těžké váhy. Zastavil se u prostředních dveří. Skutečně vypadá jako pravý Haluťan, uvědomil si Bysiphere. Jen je o něco větší, o poznání těžší a mnohem rychlejší a silnější.

Rány zdola ustaly a o pár minut později se cizinci objevili na můstku.

Na první pohled nevypadají až tak cize, pomyslel si Plophosan. Jak se dalo očekávat, byli podobní Haluťanům, byli však Čtyři metry vysokí a v ramenou měli bezmála tři metry. Měli dvě nohy a čtyři paže jako Haluťané. A tři velké, rudě planoucí oči.

Dr. By si všiml i dalšího rozdílu: Haluťané měli černou, hladkou kůži, zatímco cizinci měli kůži drsnou, pokrytou šesti-úhelníkovými šupinami z rohoviny a různě zbarvenou, od černohnědé až po červenožlutou. Na sobě měli cizinci tmavomodré bojové kombinézy z kovové se lesknoucí látky. Vypadala pružně a pevně.

Byli tři.

Podstatně se však lišili od Haluťanů chováním. Projevilo se to už při jejich vstupu do lodi. První vtrhl na můstek tak bezohledně, že vrazil do dr. By a ten odletěl na druhou stranu.

Málem si přitom zlámal žebra. Cizinec chtěl jít dál, ale paladin proti němu okamžitě napřáhl ruku, cizinec do ní prudce narazil

a odrazil se zpět na svého průvodce a ten padal na třetího, který se neudržel na nohou.

Rozlehl se vzteklý křik. Ale paladin udělal ještě krok kupředu a rozhostilo se ticho.,

Olek a dvojčata Woolverové teprve teď spatřili dr. By, jak se vymotává z rohu, kam byl odhozen. Jeden z cizinců pohrdavě odfrkl, otočil se k paladinovi a zeptal se: „Co dělá ten mizerný skrček na lodi? To nemáš lepšího sluhu?“ . Dr. By se zašklebil, ačkoliv ho naražená žebra bolela. Dovedl si představit, jak toto přezírání fyzicky slabšího a menšího muselo působit právě na Sigance a jmenovitě na majora Defina, který na to byl zvlášť alergický.

Specialista USO se ale ovládl. Pomoci translátoru, nastaveného na starohalutštinu, chladně odpověděl: „Ti, které tak haníš, jsou mými přáteli, cizince. Budu vám

vděčen, když vezmete na vědomí, že každé zlehčování mých přátel musím brát jako urážku vlastní osoby!“ Potom poklepal cizinci prsty na hrud' a zeptal se: „Tvé jméno?“

„Ulgurtz!“ odpověděl, znělo to jako výstřel z pistole. Dva jeho průvodci nečekali na vyzvání a sami řekli svá jména: Malatz a Giritz.

„Tak!“ řekl spokojeně Defin. „Ated' naše jména.“ Nejdříve představil Pozemšťany a mutanty, pak Halut'any a nakonec sebe. Bysiphre mel co dělat, aby se nesmál, když major představil robota nikoliv jako paladina, nýbrž jako Harla Defina a ještě s přídomkem Nepřemožitelný. Siganci si potrpěli na efekty.

Z následující rozmluvy, kterou cizinci vedli převážně s Definern, vyplynulo, že patří k národu Mooghů. Halut'ané byli trochu zaskočení skutečností, že jejich pra-prapředci se kdysi vzdali jména Halut'ané.

Návštěvníci však nechtěli odpovídat na otázky a bez okolků si začali zvědavě prohlížet zařízení můstku. Při tom se chovali tak bezohledně, že lidé si museli dávat neustále pozor, aby nepřišli

k úrazu. Haluťany respektovali, pouze paíadinovi projevovali cosi jako úctu, ale jen proto, že poznali jeho převahu. Tronar Woolver se kryl před Malatzovým mohutným tělem za pilotním křeslem. „V-očích těch chlapů jsme pouhý hmyz!" zasyčel vztekle.

„Třeba jsou krátkozrací," namítl posměšně dr. By, ale hned na to zařval bolestí, protože se pokusil upozornit couvajícího Ulgurtze na svou přítomnost tím, že ho ze všech sil nakopl do prodloužených zad. Nyní mel dojem, že má zpřelámané všechny prsty na noze, kdežto Ulguríz se ani neotočil, jen se zběžně podrbal na zasaženém místě.

„Lidi, chraňte se! Postupně je snad naučíme brát na nás ohledy," zvolal Olek, ale přitom se smál až k slzám.

„A jak asi?" zavrčel Bysiphre a třel si nohu.

„Co to bylo?" vykřikl Rakal a uskočí! před Giritzovou paží, kterou se Moogh zuřivě rozháněl.

„César! Zaslechl jsem jeho hvízdnutí," zakřičel také dr. By a sám začal hvízdát motiv z Traviaty. Odpověď přišla okamžitě odněkud z druhého konce můstku.

Potom sestálo něco, co vědci vzalo dech. Maličká postavička, podobná tučňákovi, se objevila mezi Ulgurízovými sloupovitými nohama a drobný obličejíček, kopírující Bysipherův obličej, měl výraz uličníka, kterému se povedl zvláště vydařený kousek.

Armond zavřel oči, když Moogh přešlápl. V duchu už viděl jen mastný flek na místě, kde byl arzazyl. Rachot ho však donutil otevřít oči. César stál na svém místě nezraněn a s rukama v bok, kdežto Ulgurtz se sbíral ze země.

„Nestydatost!" pronikavě ječel Césarův hlásek. „Mně zašlápnout nohou vpřed!"

Alío se svíjel smíchy a podobné zvuky se ozývaly i z paladina, okamžitě je však přehlušil dunivý kašel. Ulgurízovy oči nebezpečně žhnuly. Naklonil se k arzazylovi, napřáhl ruku a chňapl po něm. Armond zatajil dech. Sice věděl, že César se

dokáže ubránit i tomuto obrovi, ale nepochyboval, že chvilka nepozornosti ho může stát život.

César však byl ve střehu. Ulgurtzova paže byla nějakou neviditelnou silou otočena kolem své osy a s hlasitým lupnutím vyletěla z kloubu. Ulgurtz strnul a nechápavě zíral na svou znehybněnou paži. V jeho pohledu se objevilo cosi jako strach.

„Omlouvání se, mocný," řekl za okamžik, a to tak pokorně, jako ještě nikdy. „Pro příště budu dávat lepší pozor."

Zapnutý palubní translátor překládal dostatečně hlasitě, takže jeho slova slyšeli všichni.

„Já César!" zapištěl arzazyl a počkal, až to přeloží. „Ty velký, já malý, ale já silnější nebo ty slabší. " Jako mnozí mimozemšťané si stále pletl „a" a „nebo".

„Ano, Césare!" zamumlal pokorně obr. '

Bysiphère se rozhodl využít příznivé psychologické situace. Obul se a prošel kolem dvou Mooghů na druhou stranu můstku. Měl tísnivý pocit, když procházel kolem obrů, ale příhoda s Césarem zřejmě zapůsobila i na ně. Rozhodně se nepohnuli, když je míjel.

Ulgurtz si ho všiml teprve když se postavil vedle Césara.

Mooghova tlama se otevřela a spolu s ohlušujícím řevem se z ní vyvalil i příšerný puch.

Hyperfyzikovi se sevřelo srdce, ale neustoupil a nastavil ruku arzazyiovi.

Ulgurtz však nic nepodnikl, asi protože mocný César šťastně vyskočil na Bysiphèrovu dlaň a spokojeně se kolébal po jeho paži až na rameno.

Dr. By měl nohy jako z vaty, když se vydal na zpáteční cestu ke svému místu. Arzazyl se však ještě otočil na Uigurtze a vyplázl na něj jazyk.

„To bylo znamenité, doktore By!" zašeptal mu Olek.

„Poděkujte mému malému příteli," odpověděl tiše Bysiphère, vytáhl kapesník a otřel si pot z čela.

Olek se zašklebil, zasalutoval a tiše pokračoval: „Srdečné díky, maličký. Doporučím tě mému nadřízenému - ba ne, doporučím tě admirálovi GatŠolkevovi z USO. Třeba tě jmenuje důstojníkem pro zvláštní úkoly."

„Gatsolkev?" podivil se Plophosan. „Myslel jsem, že jeho funkci převzal někdo jiný."

„To bylo jen pro veřejnost," s úsměvem vysvětlil Olek. „Snaží se vzbudit dojem, že Atlan není nezvěstný a tak provádí naoko nějaké změny ve velení. Odvolat admirála a svěřit mu jiný úkol může samozřejmě jen Atlan, protože Gatsolkev je jeho zástupcem. Ve skutečnosti všechno i nadále řídí Gatsolkev." -

„Čert aby se v politice vyznal!" povzdechl si dr. By.

„Tak co, příteli, co říkáš mému návrhu?" obrátil se Olek na arzazyla.

„Já myslet špatný návrh," odmítl nabídku César.

„Špatný návrh? Proč?" žasl Olek.

„Já pacifista," prohlásil César. „Mně ne zbraně na zabíjení intelekt."

„Co tím myslíš?" zeptal se zmatený navigátor.

„Myslím, že je proti zabíjení inteligentních bytostí," usoudil Plophosan.

„Fajn!" přisvědčil minitučfiák.

„Ale vždyť mi zabíjíme jen zlé bytosti a jen v případě krajní nouze!" vymlouval mu jeho stanovisko Olek.

„Obrana fajn, zabíjení špatný," nesmlouvavě trval na svém arzazylí.

„V podstatě má pravdu," podpořil přítele Armond. „Kolikrát jsme nuceni zničit spolu s viníky i spoustu nevinných. Víme snad, kolik lidí z posádky nějaké nepřátelské lodi by sedělo mnohem raději doma než bojovalo proti nám?"

„Armond fajn!" zdůraznil César. „Jednání takové někdy možná nutné, ale já ne u toho."

Olek pokrčil rameny. „Nikdo tě nebude nutit zabíjet inteligentní bytosti. Vlastně jsem ti chtěl jen udělat poklonu.

Ty jsi nám ukázal, jak se má postupovat proti' Mooghům - ne ve zlém, ale svéráznou psycho-hrou. Majore Define, pojd'te sem na moment."

Paladin přidusal ke skupince.

„Chceme tu inscenovat malou psycho-hru," informoval ho podplukovník. „Co si o tom myslíte?"

„Už jsem také na to myslel. Třeba bychom teď měli povolat zpátky BOX-13111. Mooghové si už mezi sebou utahovali z toho, že naše loď je tak malá."

„Výborný nápad," odpověděl Olek. „Nejlepší bude, když je zavoláme paladinovým hyperkomem, aby o tom Mooghové nevěděli. Překvapíme je."

„Výborně!" souhlasil Defin. „Už volám."

Armond si zapálil cigaretu a odloudal se ke skupině Haluťanů a Mooghů, kteří se snažili navzájem o druhých co nejvíce vy-zvědět, aniž by mnoho řekli o sobě. Plophosan s uspokojením zjistil, že Haluťané jsou ve vyzvídání mnohem obratnější. Prahaluťané se ve finesách příliš nevyznali, patrně byli zvyklí dostávat se k cíli spíš brutální silou.

Když vstoupil mezi ně, hovor na okamžik ustal. Všichni tři návštěvníci na něj zle zírali, ale arzazyl na jeho rameni jim bránil v tom, aby své nepřátelství projevili nějakým činem.

„Jen klidně pokračujte v hovoru, pánové," řekl zdvořile Bysiphere. „Nenechte se rušit mou přítomností."

Ulgurtz zlostně zafuněl, ale hned se stáhl, když César hrozivě sevřel své pěstičky.

Alto se radostně zasmál. „Nuže, Ulgurtzi, chtěl jste nám vysvětlit, proč jste k nám letěli zcela otevřeně a navíc se ještě předem ohlásili," řekl.

„To je prosté," zahřímal Moogh. „Váš zaměřovači vysílač vysílal impulsy, které se v naší galaxii neužívají. Věděli jsme proto, že přicházíte z jiné galaxie."

„A mimoto vaše malá loď pro nás nemohla být nebezpečná," dodal s pohrdáním v hlase Malatz.

„To jste mohli zjistit až po vynoření z lineárního prostoru ve vzdálenosti deseti světelných minut," vmísil se do diskuse Armond. „Letěli jste tudíž s vědomím rizika, že narazíte na 3od', která je silnější než vaše. Proč?"

„Pravda," připustil váhavě Ulgurtz. „Vlastně jsme s touto možností počítali, ale zároveň jsme rnohii počítat s tím, že i tato silnější loď bude patřit přátelům..."

„Moc mluvíš, Ulgurtzi!" skočil mu vztekle do řeči Giritz.

„Tyhle bytosti na nás jen vyzvídají. Měli bychom vypadnout. Tahle malá loď beztak není to, v co jsme doufali."

„Věřím vám. Ale třeba tahle loď je ta, na kterou jste čekali," řekl major Defin, který připochoďoval s paladinem blíž a nyní ukázal na jeden ze sektorů panoramatické obrazovky. Masivní postavy Mooghů se otočily a jejich rudé oči se na jakýchsi organických stopkách vysunuly několik centimetrů dopředu. Zřejmě ohromeně zírali na teleoptický obraz fragmentální lodi, která se' právě vynořila z lineárního prostoru mezi . jejich a halutskou lodí.

Na několik minut se rozhostilo mlčení. Potom se Ulgurtz obrátil na paladina; „Děláte si z nás blázny, Harle Define! Loď, kterou hledáme, má tvar koule. Tahle krychle rozhodně není loď Perryho Rho-dana," křičel vztekle.

Teď bylo na lidech a Halut'anech, aby žasli. Qlek dokonce upustil fólii, kterou držel v ruce. Nejdříve se vzpamatoval dr. Bysiphere.

„Říkali jste Perry Rhodan?" zeptal se a přistoupil těsně k Ulgurtzovi, jakoby zapomněl, že jediný pohyb ho může stát život.

Také Mooghové ožili. Couvli a jejich ruce sjely k pažbám zbraní.

„Žádný chybný pohyb!" varoval Defin.

Armond' koutkem oka viděl, že jeden z bratrů Woolverových se dostal Mooghům za záda a v ruce držel Tro Khonuv intervalový paprskomet.

„Pomalu se otočte," zavelel Tronar Woolver pevným hlasem.

„Nepřibližujte se! Jen se pořádně podívejte!"

Mooghowé se otočili, jejich ruce se rozevíraly a svíraly, zřejmě se nemohli rozhodnout. Dr. By byl přesvědčený, že pouze paladinova přítomnost je odrazuje od útoku, rozhodně to nemohl být hlas slabého Pozemšťana. Jeho zbraň ještě neviděli. Když ji spatřili, vnitřně se zhroutili.

„Nemusíte mít strach," uklidnil je mutant. „Chci vás jen přesvědčit, že objevení se velké lodi není nepřátelským aktem. Mohli jsme vás přemoci i bez této lodi,"

„Správně," vítězoslavně prohlásil major Defin. „A své převahy využijeme, když nás nepřesvědčíte, že přicházíte s přátelskými úmysly. Odpovězte mi proto bez vytáček na mé otázky.

První; jak jste připadli na myšlenku, že byste zde mohli najít Perryho Rhodana?"

Tři Mooghowé se stáhli do užšího hloučku. Jejich nehybné tváře samozřejmě ne-

vyjadřovaly jejich pocity, bylo však jisté, že nastal kritický okamžik v jednání. Mooghowé cítili, že jsou zahrnuti do kouta a reagovali podle své mentality - zarytým mlčením. Stačilo nevhodné slovo nebo podezřelý pohyb a dalo se čekat, že se vrhnou do útoku, i když neměli šanci zvítězit.

Bysiphore se rozhodl, že poněkud uvolní napětí.

• „Hledáte Perryho Rhodana," řekl do hrozivého ticha. „My také. Ta velká loď, která se teď objevila, patří Rhodanovým a našim přátelům Přicházíme z jiné galaxie s cenným materiálem pro Perryho Rhodana."

Mooghowé si oddechli, jejich napjatý postoj se trochu uvolnil.

„Jsem si jistý, že můžeme cizincům věřit," vyslovil se Ulgurtz.

„Dalo se očekávat, že Rhodan bude dostávat zásoby z rodné galaxie, protože jinak by nemohl obstát v očekávané válce. My jsme bohužel zaměnili přísun zásob Rhodanovi s válečnými akcemi mocností centra proti němu."

„Začíná mi to být jasné," řekl Alto. „Vás sem nepřilákalo

vyzařování intervalové zbraně, že?"

„Ne," přiznal Ulgurtz. „Naši pozornost upoutaly masivní Šokové vlny, byla to typická reakce obranného systému Budovatelů centra na proniknutí cizinců do galaxie. Protože se už nějaký Čas pokoušíme spojit s Rhodanem, podnikli jsme detailnější průzkum a při tom jsme zachytili impulsy intervalové zbraně. Riziko jsme považovali za únosné, protože impulsy nemohly pocházet od žádného národa galaxie a všichni cizinci musí mít nutně nepřátelský postoj k mocnostem centra a tudíž jsou našimi potenciálními spojenci."

Armond sklesl do křesla a nervózně si

zapálil cigaretu. Byl překvapený, když mu Olek podal sklenku.

„Jen se napijte, trocha whisky uvolní vnitřní napětí, a to my všichni teď potřebujeme," řekl vážně navigátor.

Dr. By mu byl upřímně vděčný, lok whisky skutečně potřeboval. Olek zatím nabídl také Woolverům. Halut'ané odmítli a major Defin musel také odmítnout, i když by se velice rád napil.

Plophosan odložil prázdnou sklenku a znovu potáhl z cigarety. Bylo toho na něj v poslední době moc, Útěk před modrým světlem, zničení Dolana a Tro Khonuv zánik, při němž všichni málem přišli o život, objevení se Mooghů - a teď zjištění, že tito brutální hulváti také hledají Perryho Rho-dana, protože ho považují za svého spojence.-Proč?

„Proč si myslíte, že Rhodan bude vašim spojencem, Ulgurtzi?" zeptal se.

Moogh se na něj páravě podíval. Zdálo se, že se mu stále proti mysli bavit se s fyzicky slabší bytostí.

„Mám ti točit hlavu jak jsem točil paži?" zapípal výhružně César a translátor to přeložil, ačkoliv arzazylovo interkosmo nebylo docela v pořádku.

Ulgurtz se bezděčně chytl za hlavu a rychle zvolal: „Odpovím. Víme, že se Rhodan chce s námi spojit. Sám to několikrát prohlásil."

„Před kým to prohlásil?" zeptal se dychtivě Defin.

„Budovatelé centra jsou našimi úhlavními nepřáteli. Část nás vyhnali a zbytek chtějí vyhubit. Když se do naší galaxie dostal Perry Rhodan se svou velkou kulovitou lodí a jednou malou, okamžité vzniklo nepřítelství mezi ním a Budovateli centra. Když se dostal do nesnází, dal Budovatelům centra ultimátum, v němž jim

pohrozil, že uzavře spojení s námi. Budovatelé centra tajili naši existenci, z tohoto ultimáta však poznali, že Rhodan už musel navázat nějaké kontakty s představiteli našeho lidu. A pouze náš svět mu může poskytnout účinnou pomoc. Proto ho hledáme."

„Odkud víte o ultimátu a jeho obsahu?" zeptal se opět Defin. Jako specialista USO měl k podobným informacím značnou nedůvěru. Vždycky působí podezřele, když někdo sděluje informace, které nepřítel drží v přísné tajnosti. Ulgurtze však tato otázka nepřivedla do rozpaků.

„Ultimátum bylo pochopitelně vysláno nekódované hyperkomem," odpověděl.

„Výborně!" prohlásil major. „Máme tedy důkaz, že Velký administrátor se skutečně snaží navázat kontakt s Mooghy."

„Ne fajn!" zašeptal César Armondovi do ucha. Hyperfyzik přikývl, také jemu se zdálo, že majorův závěr nesedí. Rhodan mohl mít různé důvody k tomu, aby tuto zprávu vyslal do světa. Zatím to nemohli posoudit...

Olek byl najednou na druhé straně můstku a mířil odjištěnou Tro Khonovou zbraní na Mooghy.

„Co to má znamenat? Neudělejte hloupost, Oleku!" zvolal překvapený major Defin.

„Raději se zeptejte těch chlapů, co znamená náhle zmizení jejich lodi, majore!" odpověděl Olek s chladným úsměvem.

Paladin se otočil tak rychle, že to Bysi-phere ani nestačil zaznamenat. Nyní už viděl jen, že robotovy umělé oči strnule zírají na obrazovku, na níž ještě před oka-

mžikem byla vidět válcovitá loď. Nyní byla pryč jako by se rozplynula.

Několik vteřin se paladin nehýbal. Armond tušil, že major navázal hyperkomem kontakt s BOXEM- 3 3111. Zřejmě obdržel nějaké informace, protože se opět otočil a výhruzně se pohnul směrem k Mooghům.

„Vaše loď se uchýlila do lineárního prostoru. Proč?“

„Protože od této chvíle budeme použít vaši loď,“ vysvětlil Ulgurtz docela klidně, jako kdyby se to rozumělo samo sebou. Tyto podivné bytosti patrně považovaly za samozřejmé, že jim každý poskytne vlastní loď k užívání.

Alío však zřejmě nahlížel na věc jinak. Překonal dosavadní ostych před fyzicky zdatnějšími obry a demonstrativně vytáhl kombinovaný paprskomet, nejhroznější zbraň, hned po intervalovém paprskometu, jakou si jen lze představit. Právě proto ji však nebylo možné použít na můstku kosmické lodi.

„Tohle je naše loď!“ zahřímal, vyhodil paprskomet do vzduchu a hravě ho opět chytil. Pozemšťané se zatvářili nespokojené a Defin vydal jakýsi bolestný zvuk, zřejmě zapomněl vypnout tlampač. „Jste našimi hosty dokud se budete chovat podle toho. Váš požadavek, abychom vám dali loď k dispozici, mě nutí, abych vás požádal, abyste loď opustili.“

Dr. By se zašklebil, když viděl zděšení Mooghů.

Pravděpodobně mohli strávit, stejně jako Halut'ané, nějaký čas v kosmickém prostoru, aniž by je to nějak poškodilo, určitě tam však nemohli být věčné.

„Vy jste zešíleli!“ zakřičel Ulgurtz. „Máte vůbec představu, jakou moc tu reprezentujeme? Nemůžete ani doufat, že byste se jí postavili. Budeme užívat vaši loď a vyzýváme vás, abyste se co nejrychleji roz-

letěli ke slunci, jehož souřadnice vám dáme.“

Alto zacítil.

„Tak dost!“ zaduněl Sigancův zesílený hlas: „Žádné nerozvážnosti, Alto! Navrhuji, abychom vyhověli žádosti

našich hostů. Patrně nás chtějí dovést k základně svého lidu/" „Je to tak, mocný," potvrdil jeho domněnku Ulgurtz.

'Bysiphere si dovedl představit jak polichotilo toto oslovení maličkému majorovi'. Jistě se teď v robotovi naparoval. Neo-vládl se a ironicky se ušklíbl, hned nato ho však jakoby náhodou zasáhl jeden paladinův prst. Plophosan vyletěl z křesla a v letu se zapřísahal, že při nejbližší příležitosti se za takové hrubé zacházení pomstí.

Alto se zamračil, ale zasunul zbraň a přistoupil k řídicímu pultu. Ulgurtz se postavil vedle něho a udal mu souřadnice slunce, ke kterému měli letět.

Když halutská loď, následovaná v bezpečné vzdálenosti posbijskou lodí, poprvé přešla do lineárního prostoru, major Defin požádal Pozemšťany, aby s ním šli do vedlejší místnosti. Tam vystoupil z robota a vykračoval si jako páv. Pět členů jeho týmu ho následovalo. 1 „Všiml jsem si, že někteří z vás, pánové, považovali můj taktický postup vůči Mooghům za chybný," major vrhl pohled na Plophosana. „Překvapuje mě, jak naivní reakce vyvolává taktika specialistů USO U nezasvěcených. Proto bych rád vysvětlil, že jste byli svědky zcela rutinní psychohry, která je rozpracována v předpisu USO UVF-33. Vyhodnocování reakcí Mooghů bylo již dokončeno." „Poslyšte, majore," řekl netrpělivě Olek, „jsme si plně vědomi, že jsme byli svědky psychohry. Nezapomínejte, že bratři Woolverové jsou také specialisty USO."

Dvojčata se zašklebila současně a úplně stejné, což ještě více zdůraznilo jejich podobnost.

Siganec zlostně dupl a vykřikl bolestí, halutský kovoplast se ukázal být velmi tvrdý.

„Žádný velký rozčilení, kolego trpaslík," utěšoval ho César.

„Obřící velkohubí blabla, my, praví muži, jsme starý poštovcí."

„Poctivci," opravil ho Armond. „Tady nejde o poštu, ale o poctivost."

„Žádný učený z nebe nespadl," bezchybně odsekl arzazyl.

„Překlepnutí."

Major si setřel slzy smíchu kapesníkem, který lidem připadal jako vločka sněhu.

„Siganci snadno odpouštějí," neodpustil si však poznámku.

„Krátko a dobře: psychologické vyhodnocení praví, že Moog-hové jsou vysoce inteligentní bestie. Součástí jejich mentality je brutální bezohlednost a mají značně vyvinutý sklon k ničení. Jejich fyzická zdatnost je nebezpečná pro všechny slabší inteligentní bytosti. Pokud chcete slyšet můj osobní názor, pak musím říct, že se vůbec nedivím Budovatelům centra, že je považují za úhlavní nepřátele M-87."

„Já bych šel ještě dál," řekl vážně Tronar Woolver. „Mooghové se zmínili o „Prvních", z nichž zřejmě pocházejí. Nenapadlo vás, že by to mohlo mít souvislost s První vibrační mocí?"

„Měli bychom se na to. zeptat Halut'anů," řekl Bysiphre. „Já považuji zajisté, že oni také pocházejí z toho tajemného pranároda. Znamená to, že před sedmdesáti tisíci lety byli stejně divocí, brutální a nezkrotní jako Mooghové - možná ještě horší. Zaplavili náhle naši galaxii a takřka vyhubili inteligentní rasy Mléčné dráhy. Jen si kladu otázku, proč jsou dnes tak mimořádně mírumilovní a civilizovaní, zatímco Mooghové se starých negativních vlastností nezbavili."

„Váš dotaz je bohužel ryze filozofického rázu," konstatoval Defin. „Já chci říci, že můžeme těžko využít Mooghy jako nástroj k nalezení Rhodana. Velký administrátor nemohl myslet vážně své prohlášení o spojenectví s Mooghy, anebo o nich není správně informován."

„Nemínil jsem své poznámky jako ryze filozofické," ohradil se Plophosan. „Z nich jasné plyne, že Rhodan nepřistoupí na spojenectví s Mooghy. Tyto bytosti mohou být divokou zvěří, ale velice prohnanou. První kontakt s Rhodanem jim ukáže jejich omyl..."

„A proto se musíme postarat o to, aby v okamžiku, kdy zjistí

svůj omyl, mezi nimi a námi byla vzdálenost aspoň několika světelných let," dokončil Plophosanovu úvahu major Defin. „Chováte se, jako kdyby nám bylo v patách celé nepřátelské loďstvo," prohlásil Camaron OJek, když překontroloval kurz. „Já ne," namítl Aíto a dunivě se rozchechtal. „To Mooghové. Nicméně základní kurz je stále stejný."

„Kolik skoků lineárním prostorem máme za sebou?" zeptal se Defin již opět ze svého robota.

„Tři," oznámil Alto. „Dohromady jsme urazili dvacet tisíc světelných let. Pokud se nemýlím, máme před sebou ještě dvacet, možná pětadvacet tisíc světelných let. A to ve směru, kterým leží naše galaxie."

Olekův výraz ztvrdl. „Odkud to víte? Prozradil vám to Ulgurtz?" zeptal se.

Halut'an se opět zasmál. „Ten? Ani nápad! Ten se naopak snaží ze všech sil, aby před námi skutečný kurz utajil. Pro zkušeného navigátora však není problém ze záměrných odchylek odvodit střední linii kurzu a vypočítat i pravděpodobnou vzdálenost od cíle."

„Rozumím," řekl Armond. „Vidíte v tom nějakou zvláštní okolnost, že letíme směrem k naší galaxii?"

"„Ne," rozhodně to odmítl Alto. „Je to pouhá náhoda.

Uvážíme-li vzdálenost, která nás dělí, těch třiatřicet milionů světelných let, a akční rádius naší lodi, je z tohoto hlediska náš kurz bezvýznamný."

„Akční rádius?" přeptal se dr. By a zbledl. „Znamená to, že paratronový pohon se už nedá opravit?"

„Neřekl jsem to snad dost jasně?" podivil se Halut'an.

„Ne," vložil se do debaty Olek. „Víme od vás jen to, že paratronový pohon nefunguje, víc jste nám neřekl."

„Je mi líto," řekl Alto, „Obávám se, že události nám všem dávají zabrat. Přejde čas, kdy budeme opět spolupracovat plánovitě a systematicky. Nuže, paratronový konvertor je úplně zničený."

„Moment!“ vykřikl Olek. „Sám jsem se na něj díval a neviděl jsem na něm žádné stopy poškození - až na to, že nesvítily kontrolky.“

„Na pohled!“ řekl pohrdavě Halut'an, ale hned se omluvil za svůj tón. „Asi mi doktor Bysiphere bude rozumět, když řeknu, že konvertor představuje jen tělo, které dokážeme uměle udržovat při životě, ačkoliv mozek již vyhasl a nevysílá žádné povely.“

„Jestliže tomu dobře rozumím, jádrem paratronového konvertoru je. ohromné množství variabilních hyperenergetických polí, která se působením modrého světla zhroutila.“

„Velice přibližně je to tak,“ odpověděl Alto. „Světlo zničilo předlohu projektoru. Paratronový konvertor je nyní pouze prázdnou schránkou.“

Major Defin zaklel, Armond zbledl.

„Sázím se, že Mooghoové znají tajemství paratronového konvertoru,“ řekl specialista USO. Nesmíte je pustit ke konvertoru, Alto! Když uvidí, že ve skutečnosti nejsme akceschopní, klesne v jejich očích naše hodnota jako spojenců na nulu.“

„To je mi jasné,“ řekl Halut'an. „Především mějte oči otevřené. Víte přece, že my, Halut'ané, jsme fyzicky slabší než oni.“

„Pošlu do strojovery Césara, ten ji nejlépe ohlídá,“ navrhl Armond. „Kde vlastně je?“

Ať se ale rozhlížel po můstku jak chtěl, nikde ho neviděl. „No, zmizel už víckrát. Však se opět objeví, potom ho pošlu do strojovery,“ ubezpečil ostatní.

Najednou se mezi ně prodrál Ulgurtz. Odstrčil Alta tak prudce, že ten upadl na přístrojovou desku.

„Proč mluvíte svou řečí aniž byste aktivovali tlumočící zařízení?“ burácel Moogh. „Žádám, abychom byli o všem informováni. Podejte mi zprávu, Alto, a zapněte translátor.“ Paladin napřáhl svou ramenní paži a popadl Moogha za

kombinézu na hrudi, nadzvedl ho a mrštil jim o zem, Otřes byl tak silný, že Pozemšťané popadali.

Ulgurtz se potácivě zvedl, jeho rudé oči planuly nenávistí.

-„Neodvažujte se takhle zasahovat!“ za-hřímal paladin. „Příště vás potrestám.“

Tentokrát aktivoval svůj translátor, takže Moogh rozuměl každému slovu. Ulgurtz vrčel jako šelma zahnaná do kouta.

Kdy-

by mohl, jistě by paladina roztrhal na kusy. Musel se však stáhnout a klid trval po celý zbytek cesty do Mooghovy rodné soustavy.

Naposledy se vynořili z lineárního prostoru v blízkosti bledě žlutého slunce, kolem kterého obíhaly tři planety.

„Molak ! “ řekl krátce Ulgurtz. „Moje rodné slunce. Let'te k první planetě, Alto!“

Halut'an se naklonil kupředu a Četl světelný diagram, potom se pootočil k Mooghovi.

„První planeta je žhavý svět bez atmosféry a bez života. Co tam budeme dělat?“

„Přistaneme!“ odpověděl hrubě Ulgurtz.

Paladin se dunivými kroky přiblížil a v jedné ruce třímал Tro Khonův intervalový paprskomet. „Pinar Alto se vás na něco ptal, odpovězte!“

Ulgurtz ustoupil o krok a ze dvou stran se k paladinovi blížili jeho průvodci.

„Varoval jsem vás před nepředloženým jednáním!“ řekl chladně major Defin. „Nuže?“

Ulgurtz dal znamení svým druhům a oba Mooghové se zastavili.

„První planeta se jmenuje v našem kódu SEL-24,“ vysvětlil povýšené. „Je to můj rodný svět. Žijí tam početní příslušníci mého národa. Lodě Dumfriů ho v minulosti často mýjely, aniž by vůbec zaznamenaly naší přítomnost. A to tam žijeme již mnoho tisíc let.“

„Je víc takových planet?" zeptal se Defin.

Všichni tři Mooghové se dali do ohlušujícího smíchu.

Bysiphere si musel rychle nasadit přilbu, aby neohluchl.

„Přinejmenším tolik, kolik je sluncí ve

vaší malé galaxii" pohrdavě vysvětlil UI-gurtz. „Nemůžeme ani spočítat světy, na kterých se náš lid připravuje na poslední bitvu."

Tou dobou se loď přiblížila k cizí planetě na vzdálenost patnácti milionů kilometrů. Alto se opět otočil k řídicímu pultu a zvýšil negativní zrychlení.

„Touto drahou se k SEL-24 nedostaneme," zvolal zlostně Ulgurtz. „Přistánte, jak jsem vám poručil."

„Nenecháme si od vás rozkazovat!" zasáhl do debaty Rillos.

„Navažte rádiové spojení se SEL-24!" požádal Alto podplukovníka Oleka. „Žádejte, ať pošlou člun, který odveze naše nezvané hosty."

Než mohl O3ek odpovědět, začali tři Mooghové křičet jeden přes druhého. V tom halasu nikdo z Pozemšťanů nemohl ničemu rozumět, natož aby to překřičel. Nejspíš by nebylo slyšet ani výbuch atomové bomby, pomyslel si cynicky Bysiphere a opustil můstek. Olek a Woolverové ho následovali.

Všichni si oddechli, když se za nimi zavřely opancéřované dveře. I tady byl sice hluk slyšet, ale bylo to únosné.

„Doufejme, že se ti chlapi nezačnou prát!" řekl Olek.

„Mně docela stačil ten řev. Ale nedělejte si starosti, Mooghové respektují paladina jako silnějšího," poznamenal Bysiphere. Olek zamýšleně přikývl, náhle si však nasadil přilbu a zatáhl kombinézu u krku.

„Co chcete dělat?" zeptal se Tronar Woolver.

„Jdu na můstek!" odpověděl zlostně navigátor. „Musím se spojit s Posbii, musí se držet stranou od SEL-24. Je vždycky dobré mít silného spojence za zády."

„Už to není nutné," řekl klidně dr. By a zvedl ruku na níž měl

náramkový mikrokom. „Major Defin se s Posbii právě spojil hyperkomem, který má v paladinovi. Velmi bych se divil, kdyby je nežádal právě

0 to, co navrhuje."

„Divné," zamumlal Rakal. „Někdy mám dojem, že Sigance nesnášíte."

„Kdepak!" protestoval dr. By. „Co se rádo má, to se škádlivá, však to znáte.

i když z toho nelze odvodit, že se paladin a Mooghové milují..."

Kulovitá halutská loď kroužila kolem SEL-24 ve vzdálenosti šesti set tisíc kilometrů. Halut'ané i Pozemšť'ané napjatě pozorovali Ulgurtze a jeho druhy. Kupodivu se Mooghové uklidnili, ačkoliv ještě před několika minutami se zdálo, že dojde k bitce.

Bysiphere si kladl otázku, zda Mooghové nemají nějaký zvláštní důvod, že se drží tak zpátky, když to neodpovídá jejich menr-talitě. .

Na snímcích ze zádi byla vidět fragmen-tální loď, která z dálky vypadala jako obrovská krychle. Náhle vzplál vedle posbijské lodi modrobílý plamen a loď se neuvěřitelně rychle octla na snímcích prostoru nad lodí.

Dr. By překvapilo, že Mooghové neprotestovali, ani se nechystali k žádné akci. Klidně a pomalu se posadili do křesel a připoutali se.

Paladin překvapeně postoupil kupředu, ale pak se vrhl k rudě zářícím dveřím, které vedly do místnosti palubního íransmiteru. Těžké ocelové dveře se se zasyčením odsunuly do stran. Paladinovy prsty začaly bušit do tlačítek aktivace transmiteru. Červené světlo začalo blikat.

„Dr. By, Woolverové a Olek!" zahřímal Definův zesílený hlas.

„Sem, ke mně! Přesunete se transmitterem do BOXU--13111."

„Co to má znamenat?" vykřikl Bysiphere, ale vtom se už události začaly překotně valit.

Ze SEL-24 vystřelil náhle modrobílý energetický paprsek a obklopil halutskou loď zářivou aurou. Alto okamžitě zapnul ochranný štít. Nepomohlo to. Příšerný náraz porazil Armonda a vrhl ho proti kontrolní obrazovce. Naštěstí měl prilbu, jinak by úder sotva přežil.

„Vodící paprsek!“ křičel Harl Defin.

„To už jsem upozoroval,“ zamumlal hyperfyzik vztekle. Nedokázal se ještě zorientovat. Něco ho uchopilo a někam táhlo. Poznal, že je to jedna z paladinových rukou. V transmiteru byl opět postaven na nohy. Musel se přidržet souseda. Skrz průzor prilby rozeznal Tronarův obličej. Znělo několik hlasů. Dr. By byl rád, že mezi nimi nejsou hlasy Mooghů, ale nedokázal se v nich vyznat. Připadalo mu, že Haluťané se dostali do sporu s Definem. Mimo to v okamžicích, kdy Haluťané zmlkli, rozeznal ještě hlasy Rakala Woolvera a Carnarona Oleka, kteří proti něčemu protestovali. „Nejsem raněný a jsem schopen nasazení!“ slyšel Bysiphere Rakalův hlas. „Zůstanu tady! Mimoto mi sotva hrozí nebezpečí, když si dám pozor.“

„A já jsem velitel této výpravy!“ křičel Olek. „Zůstanu také.“ Armond konečně pochopil, že stojí spolu s Tronarem v transmiteru a zeleně zářící kontrolka dokazuje, že přijímající transmitter na BOXU-13111 je připravený je přejmout. Vtom Tronar vedle něho upadl do bezvědomí a on jen stačil zachytit bezvládné tělo klesající k zemi.

„Césare!“ zařval. „Césare, ke mně!“

Arzazyl se však neohlásil. V příštím okamžiku se už octli ve stejném transmiteru, ale na posbijské lodi.

Defin si oddechl, když se oba Haluťané konečně přestali bránit přesunu. Alto i Rillos byli v podstatě velice vstřícní, neodpovídalo však jejich mentalitě, aby se proti své vůli nechali odvléci vodicím paprskem i s lodí na cizí planetu. Museli aspoň demonstrovat svůj nesouhlas a to, že se kdykoliv mohou osvobodit. Neměl čas hrát si na chůvu.

„Ale budete muset, majore," řekl posměšně Olek.

„Vy umíte číst myšlenky, Oleku?" zeptal se rozčileně major.

„Vůbec ne," odpověděl Olek. „Ale mám vysoce vyvinutou schopnost vcítění. Vy, jako pocitový mechanik, to musíte znát nejlíp."

Major se zachvěl, když si představil, co musel Olek pociťovat, když byl jeho duch oddělen od těla a stal 'se nedobrovolně součástí tak zvaného společenství, které sloužilo Tro Khonovi.

Tam musel rozvinout svou schopnost vcítění.

„Proč vlastně berete mé prožitky ve společenství tak tragicky, Define," zeptal se Olek anglicky, aby mu Mooghové nerozuměli. „Z počátku to bylo peklo, to je pravda, ale když na to teď vzpomínám, někdy se mi až zasteskne. Dovedete si představit, co to znamená vejít do duchovní jednoty s jinými inteligentními bytostmi neomezován fyzickými hranicemi?"

„Obávám se, že to nemůže pochopit nikdo, kdo to sám neprožil, Oleku," zašeptal Defin. „A když je někdo právě násilím

tažen na cizí planetu, tak to ani chápat nechce."

„Omlouvám se, Define," řekl Olek. „Dobrá, teď pozor, dosedáme!" oznámil Defin.

Olek sevřel opěradla křesla, ale Defin se mýlil. Bezútěšná poušť pod nimi se na jednom místě rozestoupila a loď začala klesat do obrovské vstupní komory. Nad ní se maskovaný vstup opět uzavřel. Rozsvítilo se světlo a loď tvrdě dosedla.

O několik vteřin později se otevřela vnitřní brána a loď začala opět klesat. Přístroje ukázaly, že klesala ještě čtyři kilometry.

Rakal Woolver využil svou zvláštní schopnost proměnit své tělo a duch v hyperenergetický impuls a „osedlat si" vybrané energetické proudy. Nikdo si jeho zmizení z můstku nevšiml a Defin zaznamenal teprve jeho návrat. „Odkud přicházíte?"

zeptal se anglicky. „Z podzemního světa," odpověděl mutant s povzdechem; „V podzemních městech musí žít miliony bestíí.

Připadal jsem si jako v blázinci. Mooghové sice disponují

vyspělou technikou a mají organizaci vyspělé civilizace, sami však rozhodně nejsou civilizovaní."

Svou zprávu však nemohl dokončit, protože se Mooghowé zvedli a Ulgurtz rozkázal: „Vystupujeme. Všichni. Veškerá prohlášení přenechte mně nebo vás. roztrhají dřive, než si vůbec dovedete představit." Olek o jeho slovech nepochyboval, protože uviděl „uvítací výbor". Nejméně stovka Mooghů se shromáždila u halutské lodi. Všichni byli ozbrojení, překřikovali se a strkali, aby se k lodi dostali co nejbližší. „Žádný strach," zamumlal Defin, když viděl výraz Olekovy tváře. „Povedu vás, takže na vás a Rakala nebude skoro vidět, všichni se budou dívat na mě. Zapněte si individuální ochranné štíty a mluvit nechtě mě."

Paladin jednou rukou postrčil Mooghy k výstupním dveřím a hnal je ven. Olek a Rakal se zařadili za paladina. Venku vládl divoký řev, ale všichni se dívali na své soukmenovce a kovově se lesknoucího obra mezi nimi. Běsnící dav obrů byl přesto hrozivý.

„Odporné," zamumlal Rakal. Olekův ochranný štít zajiskřil výboji, když o něj zavadil nějaký Moogh. „Trpaslík si zjednává místo," komentoval to Olek. Ale to už někteří Mooghowé z davu začínali prchat, protože si paladin bezohledně razil cestu vpřed a šířil kolem sebe hrůzu. Za chvíli už na přistávací ploše zůstalo jen šest Mooghů. Olek si všiml, že to byli zvlášť velké a mohutné exempláře svého druhu.

Jeden z nich rozpráhl paže a šel k paladinovi. Zřejmě to gesto mělo znamenat projev přátelských úmyslů.

„Moje jméno je Dolgalz!" řval Moogh a Olekův translátor jeho slova překládal. „Těší mě setkání s tak výtečným bojovníkem. Mě však nikdy neporazíš, ty zbabělý a záludný podvodníku!" „Já se jmenuji Defin!" výhruzně zahřímal Definův zesílený hlas. „Kde je ta kreatura, která se mi odvažuje postavit?" „Tak ne," zasténal Rakal. „Provokuje tě!"

Dolgatez se díval přímo do robotova „obličej“. „Nuže, kdy bude souboj?“ zeptal se.

Olek pochopil, že vše, co předcházelo, bylo obvyklou součástí tradičního vyzvání k souboji. Vrhlo to světlo na společenské vztahy na SEL-24. Zřejmě tu postavení ve společenské hierarchii muselo být vybojováno. Konec konců ti, kteří se dostali až na vrchol tímto způsobem, mohli být čestnější než špičky pozemských civilizací v temném 20. století, které se dostávaly nahoru cestou záludných intrik.

Paladin vydal skřek, cosi jako vzteklý smích a ránou pěstí odhodil Dolgateze stranou. Úder byl tak prudký, že Moogh prolétl menšími ocelovými dvířky a už se neobjevil. Zbývající Mooghowé se beze slova otočili a oddusali.

Paladin, oba Pozemšťané a Haluťan byli v obrovském podzemním hangáru náhle sami. Ne však dlouho. Najednou se otevřela vrata ve všech zdech hangáru a dovnitř se hrnuli oceloví netvoři: jakési robotizované tanky chráněné energetickými štíty a vyzbrojené energetickými děly.

Z amplionu se ozvala výzva návštěvníkům, aby použili označený východ a nasedli do připraveného vozidla.

Alto a Rillos začali pozpátku couvat ke své lodi. „Jakmile opustíme tento hangár, vydáme se do rukou Mooghů!“ varoval Alto.

„A jak daleko se dostaneme s vaší lodí?“ sarkasticky se zeptal Defin. „Jste snad schopní odsud odstartovat?“

Několik vteřin všichni stáli nehybně a mlčky. Potom Haluťané vykročili k označenému východu. Paladin se naklonil kupředu, posadil si Oleka a Rakala na prsní paže a následoval Haluťany. Po chvíli se obrněná vozidla opět stáhla.

Za východem, označeným červeným světlem, skutečně očekávalo připravené vozidlo. Byla to otevřená plošina na energetickém polštáři. Sedadla vypadala pohodlně, ale Olek a

Rakal se na nich ztráceli.

Rozjeli se velkou rychlostí slabě osvětleným tunelem. Cestou potkávali hodně jiných vozidel. Dvakrát projížděli velkými halami jakýchsi nádraží, kde se tlačili cestující a na pořádek dohlíželi uniformovaní Mooghové s biči. Ze zamřížované boční chodby se na ně náhle vyvalil oblak smrdutých zplodin. Siganci v robotovi se rozkašlali.

„Typická anarchie!“ zasyčel Defin, když přečkali plynový „útok“ a filtry vyčistily vzduch uvnitř robota. „Nikdo tu zřejmě nebere ohledy na ostatní. Nepřekvapí mě, jestliže se Mooghové jednoho dne pobijí navzájem.“

„Zahynou,“ konstatoval klidně Rillos. „Společnost, kde na sebe všichni Číhají a stále bojují o vyšší místa, se zhroutí sama nebo při prvním vážném útoku.“

„Divím se, že na to Mooghové nepřijdou sami a nezmění své chování,“ řekl Rakal, „Vždyť mají stejně dobré mozky jako Haluťané.“

„Je skutečně pravděpodobné, že jejich rozumový potenciál je stejný,“ připustil Rillos. „Závisí však na tom, k čemu je používán, případně zneužíván.“

„Pozor!“ vykřikl Alto. „Tam vpředu je světlo.“

Skutečně se na konci tunelu objevilo modrozelené světlo.

Vypadalo to jako kdyby tunel ústil do oceánu, O necelou minutu později vozidlo vjelo do obrovské haly osvětlené od vysokého stropu tím modrozeleným světlem. Rozeznali, že zastavují u nějakého amfiteátru. Ve vzdálenosti asi pěti metrů je očekávali Mooghové. Měli na sobě rudé pláště a když návštěvníci vystoupili, poznali, že se jedná o bezmocné starce. Jeden z nich zvedl třesoucí se ruku, která ale okamžitě zase klesla.

„Strážci Velké Arény vás vítají. Zvláště pak vítáme mocného Harla Defina, který přichází, aby zápasil s Iputaxcm, který zvířil ve všech arénách.“

„Na zdraví!“ zavrčel Defin než zapjal translátor. „Harl Defin

děkuje za prokázanou čest, žádá však, aby zápas byl odložen do doby, dokud zde nevyřídíme svůj úkol. Vybízím vás, abyste využili veškeré prostředky vašeho světa k tomu, aby mohlo co nejdříve dojít k setkání s lodí Perry-ho Rhodana."

Musel se dopustit nějaké chyby, protože se starci dali do křiku a v hrůze couvali.

Teprve teď zahlédl Olek mnohatisícový dav v hledišti arény a všiml si i neklidu mezi diváky. Navigátor těžce polkl, když si představil, jak dopadnou, jestli se na ně dav vrhne. Takovému útoku by nemohl čelit ani paladin.

„Přijměte jejich nabídku, majore," zapřísahal Harla Defina.

Major už také pochopil situaci. Vyskočil na jakési nástupiště, u kterého jejich vozidlo zastavilo a zvedl obě ramenní paže.

Okamžitě se rozhostilo ticho.

„Kde je Iputax, ta velká huba?" rozlehl se arénou tisícinásobně zesílený hlas droboučkého Sigance.

Frenešický řev davu dokazoval, že tentokrát Defin zvolil ta pravá slova. Na nástupiště těsně vedle paladina okamžitě dosedla antigravitační plošina. Dva Mooghoové v modrých pláštích mu odevzdali cosi, co připomínalo předimenzovanou zápasnickou tyč. Jeden z Mooghů chtěl zřejmě paladinovi vysvětlit, jak se s ní zachází, ale paladin udělal úkrok stranou a prsty hůl stiskl. Z přední strany tyče vyšlehl oslepující záblesk. „Kupředu!" zvolal Alto. „Pouze v Defi-nově blízkosti jsme v bezpečí."

„Doufejme," poznamenal skepticky Raka! .

Všichni rychle naskočili na antigravitační plošinu a po nich nastoupil i paladin. Plošina se vznesla a z druhé strany arény se vznesla druhá.

„Vyznáte se ve skladištích halutské lodi?" zeptal se Olek.

„Samozřejmě. Mohu tam vzít atomovou mikrobombu," odpověděl mutant.

Olek si už po několikáté všiml, že si rozumějí beze slov. Teď jim bylo jasné, že je třeba zničit zdroj energie vodícího paprsku.

Mooghové věnovali Halut'anům malou pozornost, Pozemšťanů si nevšímali vůbec. Veškerá pozornost byla soustředěna na paladina a jeho protivníka na druhé plošině.

„Nejvhodnější chvíle bude v okamžiku, kdy souboj začne," řekl Olek a Rakal přikývl.

Oba protivníci se měřili pohledy. Iputax byl větší než všichni Mooghové, které doposud viděli. Na sobě měl jednoduchou šedou kombinézu. Jizvy na všech odhalených částech těla svědčily o množství zápasů, které přestál. Jeho protivníci už sotva byli mezi živými. Ani pro paladina nebude lehké nad ním zvítězit, uvědomil si Olek. ; ;

Když se Iputax rozpřáhl k prvnímu úderu energetickým bičem, Olek šeptl Rakalovi: „Teď!"

Nikdo z Mooghů si nevšíml náhlého zmizení jednoho z Pozemšťanů. Všichni se dívali na bojovníky, kteří zatím kroužili kolem sebe a oťukávali se občasnými ranami tyčí, prodlouženými výboji, které. křížovaly vzduch a tavily šterk arény.

Náhle Iputax skočil kupředu a vedl úder na paladinovy nohy, paladin však vyskočil metr vysoko a vedl úder na Iputaxovu lebku. Také Moogh však zareagoval bleskurychle, sehnul se a odpověděl úderem na hlavu protivníka. Energetické dráhy se proťaly a výboj byl tak silný, že Olek musel zavřít oči. Když je opět otevřel, viděl, že na kombinézách obou zápasníků jsou tmavé skvrny po spáleninách. Diváci řvali a amfiteátr se proměnil v čarodějnický kotel.

Olek si myslel, že řev se už nemůže stupňovat, ale když Iputax zasáhl paladina, hladina hluku se ještě zvýšila. Olek docela vypnul vnější mikrofony na své přilbě.

Defin zřejmě protivníka podcenil, jeho zásah ho překvapil a robot upadl. Okamžitě však byl na nohou a najednou se zdálo, že je na několika místech najednou. Iputaxovy rány stále míjely cíl. Potom byl zasažen Iputax přímo ve skoku. Moogh pustil svůj bič, padl na zem a chvíli nehybně ležel.

Potom se však opět zvedl. Paladin zatím také odhodil svou zbraň. Diváci mlčeli. Zdálo se, že tuší, co nyní přijde. Smysl pro fair play Mooghowé neznali. Olek v duchu Definovi nadával, jeho rytířské gesto muselo být vykládáno chybně. Jak se dalo očekávat, Iputax se bezostyšně chopil paladinovy odhozené zbraně. Než však stačil zasadit úder, byl už robot u něho a oba ztuhli v těsném sevření.

Potom paladin vyprostil pomalu své paže a ustoupil. Iputaxovo tělo žuchlo na šterk a zůstalo nehybně ležet. Nadšení diváků bylo nepopsatelné a Olek měl dojem, že by se paladin mohl snadno stát pánem tohoto světa, kdyby se chopil příležitosti. Mooghy však odhadl špatně. Když se dav konečně utišil, tlampače oznámily jména alespoň dvou set bojovníků, kteří se chtějí utkat s vítězem nad Iputaxem.

„Hrůzné vyhlášení vítězů," řekl kdosi za Olekovými zády.

Navigátor se otočil a uviděl usmívající se Rakalovu tvář.

„Už zpátky, to je rychlost!" žasl Olek.

„Ani ne, při takové podívané čas utíká mnohem rychleji, byl jsem pryč půldruhé hodiny a všechno jsem zařídil," oznámil mutant."

Vtom k nim přistoupil paladin.

„Co mám dělat? Nemám strach, ale jestliže přistoupím na další zápasy, nebude to mít konce," dožadoval se rady Defin.

„Já budu bojovat!" prohlásil kategoricky Rakal. Halut'ané se dali do smíchu, Olek mlčky zíral.

Mutant nestačil vysvětlit, jak to chce udělat, když k paladinovi přistoupili čtyři Mooghowé ve žlutých pláštích.

„Nařídili jsme přestávku," oznámili Definovi. „Během ní zaříd'te, aby ta velká loď neobvyklého tvaru přistála na SEL--24!"

„O tom můžeme jednat až potom, co navážete styk s Perrym Rhod'anem," od-pověď'ěl rozhodně major.'

„Vy se zdráháte, ačkoliv jste v naší moci?" žasl Moogh.

„Splníte náš příkaz, a to hned, jinak zničíme ty trpaslíky, které chráníte.“

Paladin napřáhl paži, ale Rakalův výkřik ho zastavil.

„Klid, Define. Já vyzývám tohoto Moogha na souboj!“

prohlásil mutant, otevřel prilbu a pošeptal Olekovi, aby se pokusili dostat do lodi jakmile začne zápas.

„To myslíte vážně?“ zeptal se bezbarvě Defin.

„Nebudu bojovat s trpaslíkem,“ ohradil se zároveň Moogh.

„Zíratí bych tvář.“

„Ale budete, jinak vás na místě rozdrtím,“ zasáhl Defin a tento nerovný zápas byl oznámen.

Když se zápasníci objevili v aréně, vyvolalo to bouři smíchu v hledišti. Když se však Rakal vzdal zápasnické tyče, smích utichl. Všichni začínali tušit, že dojde k nějakému překvapení. Dokonce i paladin sebou trhl, když při prvním šlehnutí energetického biče Rakal náhle zmizel a vzápětí se objevil protivníkovi za zády. Pouze Olek okamžitě pochopil mutantovu taktiku. Používal energetický výboj biče jako dopravní prostředek.

„Dokáže to,“ řekl uklidněný navigátor. Potom následoval paladina a oba Halut'any, kteří už nasedali do vozidla. Nikdo jim v tom nebránil.

Když tentokrát míjeli nádraží, byla jako po vymření. „Nikdo si nechtěl nechat ujít ten senzační zápas,“ komentoval to spokojeně Olek.

„Chtěl bych sdílet váš optimismus,“ povzdechl si Defin.

„Nezapomínejte, že je Rakal ztracený, pokud se opozdí jen o zlomek vteřiny.“

„Členové zvláštních komand jsou na takové situace zvyklí,“ namítl Olek. „A Woolverové reagují bleskurychle.“

„Také na něj spoléhám,“ přidal se Alto. „To naše situace je na pováženou.“

„Jak to myslíte?“ podivil se major.

Odpověď přišla okamžitě. Světlý bod, který považovali za další

osvětlenou halu, jí nebyl.

„Brzděte!“ vykřikl Defin. Alto se už o to pokoušel a kutil něco na dálkově ovládaném řízení. Olekovi se zjezily vlasy, když se přiblížily k energetické uzávěře. A blesky, které křižovaly tunelem před

nimi, nenechávaly nikoho na pochybách, že se jedná o energetickou uzávěru. Vozidlo zastavilo jen několik centimetrů před ní.

„Co teď?“ zeptal se major Defin, vytáhl a zase zastrčil do pouzdra Tro Khonův intervalový paprskomet. Olek se kousal do rtu a neodpovídal.

„Možná jsme neměli brát to vozidlo,“ nadhodil Rillos.

„Obávám se, že to byla jediná možnost,“ oponoval major Defin. „Teď bychom potřebovali teleportéra.“

„Snění nám nepomůže,“ řekl konečně Olek. „Mohl bych se pokusit vyvolat zkrat.“

Paíadinova ruka sevřela jeho rameno, takže se nemohl pohnout.

„Sebeobětování, to není náš styl, Oleku. Však společně najdeme nějaké východisko. Už o tom nechci slyšet ani slovo.“

„Tam,“ zašeptal vtom Olek a ukazoval někam za energetickou uzávěru, kterou byl vidět vchod do hangáru. Stála tam drobná bytost podobná tučňákovi s obličejem Armonda Bysiphera.

„Chce nám něco říct!“ zvolal Alto. César skutečně pohyboval rty, ale slova nebylo slyšet. Arzazyl to zřejmě pochopil a začal rozhazovat drobnýma rukama a-poskakovat.

„Pokud se nemýlím, chce nám naznačit, že se máme stáhnout dozadu,“ řekl zamýšleně Rillos. „Zdá se, že chce něco podniknout. Ale co?“

„Něco šíleného!“ zamumlal paladin a postoupil naopak blíž k uzávěře. „Nepřipustím, aby se César pro nás obětoval. Když budeme u uzávěry, nepodnikne nic.“

Olekovi byl jeho postoj sympatický, César však byl zřejmě jiného mínění. Znovu zopakoval svou posunčinu a potom také vykročil k uzávěře ze své strany. Rillos

zasténal, Alto cosi mumlal. „Ne!“ zaburácel Definův zesílený hlas.

Olek opět ucítil, jak se ho chápe paladinova ruka a odhazuje ho někam dozadu a potom zaburácel výbuch a do tunelu se řítila lavina plastů z obložení a horniny.

Cesta byla volná. Robot prorazil Široký průchod hromadami kamení a plastů. Z arazyla zřejmě nic nezůstalo, až na : vděčnou vzpomínku v myslích příslušníků tří různých národů. Opancéřovaná vrata hangáru prorazil paladin pomocí inter-valového paprskometu.

Všichni si oddechli, když spatřili nepoškozenou loď. Vtom se však otevřely boční vchody a Alto zahájil palbu na obrněná vozidla ze svého kombinovaného paprskometu. Tři nebo Čtyři obrněná vozidla explodovala a zbývající se stáhla, ale halutská loď byla těžce poškozena palbou nepřátelských robotů a nebezpečně se kymácela.

Pronikl do vstupní komory, ale Olek se neudržel na nohou, když nový náraz roz-kymácel loď. Narazil hlavou na stěnu a ztratil vědomí.

Když přišel k sobě, loď už se nekymácela, ale doléhaly k němu výstřely. Teprve za okamžik si uvědomil, že je to hluk motorů. Olek se zvedl a rozběhl se k výtahu, který ho dopravil na můstek.

Na první pohled poznal, že loď právě opouští atmosféru planety. Na obrazovce spatřil, že na jejím povrchu se zvedá atomový hřib.

„Kde...“ začal a vtom Rakala spatřil. S úlevou sklesl do nejbližšího křesla.

„Tomu říkám dokonalá spolupráce, Rakale, chlape!“

„Bylo to docela jednoduché,“ řekl s úsměvem mutant. „Jakmile byl major Defin v lodi, přivedl vysílačkou nálož, kterou jsem umístil, k výbuchu. Okamžitě byl vyhlášen poplach a já jsem se snadno dostal do lodi po zaměřovačích impulsích.“

„A co výstupní komora? Byla tam čtyři metry silná ocelová

vrata!" vyptával se Olek.

„Pro naše intervalová děla to byla hračka," ujistil ho Rillos.

„Pronásledují nás?" chtěl ještě vědět navigátor.

„Ne. A teď prosím o klid. Navazuji spojení s Posbii," řekl Alto a po chvíli informoval ostatní, že loď, posádka, Tronar a dr. By jsou v pořádku a vtom všechno přehlušil burácivý hlas z hyperkomu.

Nějaký Moogh jménem Amotz vztekle chrлил slova. Potom krátce promluvil Defin, ale Moogh mu skočil do řeči a Defin jednoduše vypnul přijímač a mluvil sám: „Poslouchejte nebo to vypněte, ale já to už opakovat nebudu. Kladli jste nám požadavky, ale odmítali jste navázat spojení s Rhodanem. Jednali jste s námi jako se zajatci. Nejsme malicherní, ale to jsme strpět nemohli. Bránili jste nám v odletu, a proto jsme udělali to, co jsme udělali. Bylo to nutné, abychom mohli odletět. Neberte to však jako akt nepřátelství. Jsme ochotni přistoupit najednání."

Potom major opět zapnul přijímač.

„Jsme ochotni připustit, že jste vzhledem ke své podivné mentalitě jednali ve víře, že jednáte v nutné sebeobraně," prohlásil Amotz. „Proto přistaňte a jsme ochotni na incident zapomenout."

„Vy jste mi špatně rozuměli," prohlásil s ironickým úsměvem Defin. „Nehodláme

přistát, ale také nemyslíme, že je důvod zahájit nepřátelství."

„Souhlasíme. Přejděte na oběžnou dráhu kolem SEL-24 a my k vám vyšleme kontaktní skupinu k projednání spolupráce při ofenzívě proti Centru."

„Očekáváme vaši kontaktní skupinu, Amotzi." souhlasil Defin.

„Avšak dříve než někdo z Mooghů vstoupí do naší lodi, chci slyšet ujištění, že jste schopni nás spojit s Rhodanem. Na tom závisí celé jednání."

„Nevěřím, že by to dokázali," poznamenal Bysiphère.

„Mají rozhodně mnohem větší šance než my. Mají všude

základny a agenty. Když se do toho hned pustí, dříve nebo později CREST IV najdou."

„A my-tu budeme kdovíjak dlouho kroužit a čekat," zavrčel zlostně dr. By.

„Je lépe čekat než bojovat, doktore," prohlásil podplukovník Olek.

H . G. Ewers

ARÉNOVÍ BOJOVNÍCI

Vychází v edici Perry Rhodan, sv. 357, ISSN 1212-79900

Z německého originálu Die Arenakampfer, vydaného nakladatelstvím Arthur Moewig Verlag v Mnichově roku 1971, přeložil Jan Rada. Vydal jako svou čtyřtisící dvou stou třicátou sedmou publikaci IŽ, s. r. o., Václavské náměstí 36, Praha 1, roku 2002. Odpovědná redaktorka Jolana Čermáková.

Výtvarný redaktor Radek Novotný. Sazbu zhotovilo grafické studio Tanga, s. r. o., Václavské náměstí 36, Praha 1. Vytiskla NAVA, s. r. o., Hankova 6, Plzeň. Vydání první. Tematická skupina 13/34. Vydání první. Tematická skupina 13/34.